

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVIII - N. 10 - 11 - 12

Octubre - Novembre - Desembre 2011

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDIX

Diòcesi

Bisbe:

Glosses Dominicals

Cartes pastorals 229

Felicitació de Nadal

Mons. Joan Piris felicita el Nadal 245

Ordenacions al Bisbat de Lleida

Homilia de Mons. Joan Piris..... 248

Confirmacions

Quart trimestre..... 249

Vicaria General:

Consell Presbiteral

Sessió del dia 28 d'octubre..... 250

Secretaria General:

Nomenaments 252

Necrològiques

Mossèn Francesc García Fillat..... 253

Mossèn Francisco Soldevilla Bernad 253

Mossèn Ignasi Pelegrí Macarulla..... 254

IREL:

Conveni entre el Museu de Lleida i l'IREL 256

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 200 259

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

Quaresma 2012..... 263

XX Jornada Mundial del Malalt..... 268

XLV Jornada Mundial de la Pau..... 272

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Quart Trimestre..... 281

Índex General any 2011 306

Glosses Dominicals

Una esclava molt lliure

2 d'octubre de 2011

En celebrar una vegada més la festa de la Mare de Déu de l'Acadèmia vull reiterar una idea que em sembla important per a la nostra cultura reivindicativa dels drets i de les llibertats.

En la persona de Maria i en la seva manera d'afrontar els esdeveniments de la seva vida, ens adonem que nosaltres podem donar o negar el consentiment de la nostra llibertat, fins i tot davant el projecte de Déu: aquesta és la dignitat de tota persona humana (també la dignitat de la dona, tantes vegades malmesa), una dignitat que queda absolutament reforçada. En Maria resplendeix que la nostra dignitat és tan gran que tenim capacitat de convertir-nos en col·laboradors de Déu o podem oposar-nos a les seves indicacions. Avui que sembla que molts busquen afanosament una llibertat sense cap límit cal aturar-nos a pensar-hi atentament.

Hi ha molts que pretenen decidir per ells mateixos allò que és el bé i el mal: el bé seria allò que m'apeteix, allò que a mi em sembla. Malauradament, tots en tenim experiències que demostren que aquest tipus de llibertat sobirana sempre acaba en esclavatge: esclaus dels propis instints, de les necessitats que ens creem, del propi egoisme o dels interessos dels altres. Sabem fins on pot arribar la manipulació que tantes vegades condiciona decisions i comportaments de persones o de grups. Podem, fins i tot, anar per la vida cridant ¡llibertat! sense adonar-nos que ballem al so de la música que altres decideixen tocar. Mai com ara s'ha invocat tant la llibertat, però no per això disminueix la gent esclava del «què diran» o sotmesa als dictats de la moda i a la pressió de l'ambient... El coratge de ser lliure no pot ésser només un títol de llibre.

L'originalitat i la valentia de Maria de Natzaret és tota una lliçó de llibertat i d'autenticitat en acceptar la seva maternitat i donar el seu total consentiment davant la Paraula de Déu: una donació lliure i sense reserves de la seva vida. Semblaria que ha renunciat a la seva llibertat quan diu: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules». Però ella, alliberada des del primer instant de la seva existència, és capaç de fer el lliurament personal més absolut de la història de la humanitat. Essent «senyora» de si mateixa és com ha pogut fer-se «serventa» i «esclava»...

Contra tota pretensió d'autosuficiència o hipocresia, de les que la nostra vida està saturada, aquesta renúncia que fa Maria és la seva màxima realització personal. Cal ser molt lliure per entregar tota la teva vida.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

“Que us lloïn tots els pobles!” (Salm 66)

9 d'octubre de 2011

Potser hi ha encara molts interrogants (ben o mal intencionats) però em sembla absurd voler negar la importància eclesial de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) celebrada aquest estiu a Madrid. No és normal reunir tal quantitat de joves de vora dos-cents països (la mitjana d'edat dels inscrits era de 22 anys) en un moment que tothom qualifica de “canvi d'època” i amb la que està caient en àmbits educatius, familiars, laborals, sociopolítics... És, si més no, quelcom que dóna motius per a la reflexió i penso que no és sensat passar pàgina sense més.

No és normal fer un munt de quilòmetres per a trobar-se amb un Papa de 84 anys que els parla de Déu, de Crist i de l'Evangeli, fent-los propostes com ara: «No us avergonyiu de Jesús»; «Conserveu la flama de Déu i compartiu-la amb els vostres coetanis»; «Manifesteu al món sencer el rostre de Crist»; «Que res ni ningú us tregui la pau»; «Com a nous cirineus, ajudeu a dur la creu a tots els crucificats de la Terra».

Els joves que han participat en aquesta JMJ no ho tenen tot clar –ni tampoc els seus acompanyants menys joves, bisbes inclosos– però s'han sentit convocats a compartir aquesta aventura moguts per la fe i l'esperança que tenim els qui volem veure les coses de la vida des de l'òptica de l'Evangeli de Jesús. Com s'havia anunciat, ha estat una enorme “festa de la fe” viscuda amb el Successor de l'apòstol Pere, amb una alegria contagiosa que també fa preguntar-te “d'on la treien”... i sense alcohol (com he pogut llegir). Aquesta forta experiència d'universalitat ha fet visible una vegada més aquell missatge sense fronteres que convoca tothom a assaborir la salvació de Déu. Ha estat un ressò ben clamorós d'allò que canta el Salm 66: “Senyor, que et lloïn tots els pobles alhora!”. Els que hi hem participat l'hem viscuda amb agraïment i ens hem sentit cridats a ser promotors de la *fraternitat universal* fent cada dia més visible la realitat del projecte de Déu que hem conegut en Jesucrist.

Hi vàrem viure moments difícils d'oblidar. Tot plegat, un repte per a les nostres Esglésies diocesanes que han de procurar no sols parlar als joves sinó escoltar-los més. Sabem ben bé que la feina ara s'ha de fer a peu d'obra, amb imaginació i dedicació acompanyant un a un aquests joves cristians que, habitualment, són una illa en les seves escoles o universitats i als qui cal estalonar trobant-se junts, discernint què ens ha volgut dir el Senyor amb aquesta “moguda” i creant espais i iniciatives que facilitin compartir amb altres la mateixa fe en Jesucrist per a poder seguir donant-ne testimoni.

Acabo donant gràcies de tot cor a l'Equip de la nostra Delegació diocesana i als voluntaris que els han fet costat d'una manera tan admirable, i a les famílies que tan generosament han obert les portes de casa acollint joves vinguts de països llunyans i contribuint així a viure i fer viure una experiència eclesial. Gràcies, moltes gràcies.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Un sant de casa nostra

16 d'octubre de 2011

En celebrar el bicentenari del naixement d'un conciutadà nostre, el P. Francesc Palau (Aitona 1811), tenim una bona oportunitat per admirar i agrair el seu exemple de vida cristiana tan particular, en circumstàncies poc pacífiques i fins i tot ben adverses envers ell dins i fora dels àmbits d'Església: ha experimentat l'exili a França per les condicions sociopolítiques del temps i, més tard, calumniat, perseguit i vigilat ha estat confinat a Es Vedrà (Eivissa) on precisament s'endinsà en el misteri de l'Església lliurant-se totalment al seu servei. Hi tenim anotacions seues ben explícites: “*¡Amada Iglesia, estabas tan cerca de mí y yo no lo sabía! Estabas dentro de mí mismo y yo te buscaba tan lejos. ¿Por qué no te hiciste visible? Pasados cuarenta años en busca tuya, te encontré. Te encontré porque tú me saliste al encuentro, te encontré porque tú te diste a conocer.*” Són paraules que ens recorden a sant Agustí en el seu camí turmentós a la recerca de Déu. Com ho va senyalar el Papa Joan Pau II en beatificar-lo el 24 d'abril de 1988, és el misteri de l'Església el que centra, sosté i harmonitza tota la seva vida, donant unitat al seu itinerari espiritual i a la seva activitat apostòlica.

Ha estat un home que ha sabut unir vocació contemplativa i apostolat desbordant i, entre l'un i l'altre exili, s'ha dedicat molt a tasques d'acompanyament dels nouvinguts dels barris marginals de Barcelona i a la formació

d'adults compromesos en el món del treball –aleshores iniciant la industrialització–, que amb prou feines poden suportar l'excés de treball i la poca alimentació i calor humana en què han de viure. Francesc Palau els acull, els escolta, prega per ells i els acompanya en les seves tribulacions fins a compartir la presó. Així demostra el seu amor profund a l'Església: *“Y ahora que te he encontrado, te amo –escriu–. Tú lo sabes. Mi vida es lo menos que puedo ofrecerte en correspondencia a tu amor. La pasión del amor que me devora, encontrará en ti su pábilo porque eres tan bella como Dios... Mi corazón ha sido creado para amarte. Aquí lo tienes. Es tuyo. Ya no es cosa mía sino propiedad tuya. Porque te amo, dispón de mi vida... y de todo lo que soy y tengo.”*

Particularment notable va ser la coneguda com “Escola de la Virtut” i el seu influx en àmbits culturals, cristians, polítics i socials de l'època. Just aquest impacte públic ha fet que altres sectors es mobilitzessin en contra fins aconseguir de l'autoritat militar la cloenda de l'Escola i l'exili balear del seu fundador que, dirigint-se a l'Església, afirma: *“Tú me salvaste la vida porque me tenías preparado otro martirio, mil veces más cruel”*.

En Es Vedrà, presó de l'Estat, prega i refà la seva opció vocacional practicant el silenci contemplatiu i el servei als germans acompanyant a la gent senzilla que sol·licita la seva ajuda i predicant missions populars. I és justament a les Balears on Déu l'inspirarà la fundació de les congregacions de Carmelites que segueixen donant vida al seu carisma. Aquest diumenge, a la nostra Catedral, ens aplegarem amb elles per tal de donar-ne gràcies.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Així us envio Jo (Jo 20, 21)

23 d'octubre de 2011

La Jornada Mundial de la Propagació de la Fe (el **Domund**) ens crida enguany a revifar la condició d'“enviats” que qualifica tots els batejats. Jesucrist va enviar al món un grup de testimonis de la seva vida terrena, del seu ensenyament, de la seva mort i sobretot de la seva resurrecció; els va prometre la vinguda de l'Esperit Sant i va reforçar aquesta missió assegurant la seva presència constant: «I heus aquí que jo estic amb vosaltres tots els dies fins a la fi del món» (Mt 28, 20). Aquesta seva presència és una garantia que ens assegura com una especial capacitat. Després de la Pentecosta,

transformats pel do de l'Esperit, els deixebles van dispersar-se pel món llavors conegut i van difondre «l'Evangeli de Jesucrist, Fill de Déu» (Mc 1,1)

En tota la història de l'Església, l'activitat missionera ha estat constant, convençuts que no podem quedar-nos per a nosaltres les paraules de vida eterna que hem trobat en Jesucrist. Aquestes paraules són per a tothom i tothom, ho sàpiga o no, té necessitat d'aquest anunci. Per això, cada batejat i cada comunitat ha de multiplicar-lo. És el “deure suprem i santíssim de l'Església” (Ad Gentes 29). Potser caldria verificar la nostra actitud respecte a la missió evangelitzadora que hem rebut del mateix Jesús: és un bon camí per a interrogar-nos sobre la qualitat de la nostra fe, sobre la nostra manera de sentir-nos i ser cristians, deixebles de Jesús convidats a anunciar-lo al món essent-ne testimonis, a comunicar una “Bona Notícia”, un missatge que allibera.

Realment, es tracta d'una notícia “bona”. El seu contingut és una font de vida, un pou de saviesa per a la vida quotidiana, una revelació d'allò que és autènticament humà i que ens allibera de lligams i que té alguna cosa a dir allí on es perfilen els grans desafiaments de la vida personal i col·lectiva de la humanitat. “L'activitat missionera específica, o missió ‘ad gentes’, és la resposta a la situació d'aquells pobles, grups humans, contextos socio-culturals... on Crist i el seu Evangeli no són coneguts, on falten comunitats cristianes suficientment madures per a poder encarnar la fe en el propi ambient i anunciar-la a d'altres grups... Té com a destinataris els pobles o grups humans que encara no creuen en Crist, els que estan allunyats de Crist, entre els quals l'Església no ha arrelat encara, i en la cultura dels quals no està influïnt encara l'Evangeli” (Redemptoris Missio, 34).

Certament, l'evangelització està centrada en l'encontre amb la persona viva de Crist i ha de tendir a fer que tots visquin aquesta experiència transformadora i entusiasmant d'Aquell que crida al seu seguiment... i que ens demana també ressaltar que “l'home no pot viure en condicions de vida social, econòmica, cultural i política infrahumanes. Aquest és el fonament teològic de la lluita per la defensa de la dignitat personal, per la justícia i la pau social, per la promoció humana, l'alliberació i el desenvolupament integral de la persona humana i de totes les persones”.(Ecclessia In Africa 69).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ordenacions a la Catedral

30 d'octubre de 2011

El proper diumenge, dia 6 de novembre, podrem novament participar amb goig de la celebració del Sagrament de l'Orde que rebran dos germans nostres, un en el grau de Diaca i l'altre en el grau de Prevere. Serà a la nostra Catedral a les 17 hores. Vull convidar-vos a donar gràcies plegats per aquest nou regal de Déu a l'Església de Lleida.

Aquests germans que han volgut dir **Sí** a la crida del Senyor encarnen històries molt diferents i, fins i tot, insospitades. És cert que l'Esperit de Déu és multiforme en els seus dons. Ell bufa on vol. I ho fa de manera inesperada i sempre sorprenent. En aquest cas, els candidats al Sagrament de l'Orde són el Diaca Mn. Lucas F. Evung, guineà i membre del nostre Seminari des del temps del Bisbe Ciuraneta, i el Sr. Manuel de la Varga, viudo que camina pastoralment amb nosaltres ja fa dos anys, després de la necessària preparació acadèmica a la Facultat de Teologia de Barcelona.

Demanam per a tots dos la gràcia d'una total identificació amb el ministeri que rebran. Sabem que l'eficàcia substancial del Sagrament de l'Orde no depèn de la santedat del ministre, però no podem deixar de banda la seva exigència objectiva que ens demana als cridats el compromís humil i pacient d'harmonitzar la nostra vida amb la santedat del ministeri que se'ns confia. Avui i sempre tots hem de donar un vigorós testimoni atg evangèlic.

Com se'ns demanava durant l'any sacerdotal (2009) i per tal de no comprometre l'eficàcia del nostre ministeri cal viure impregnats per la Paraula de Déu, fent que ens alimenti de debò i deixi petjada en les nostres actituds i pensament. De la mateixa manera que Jesús va cridar els Dotze per estar amb Ell (Mc 3, 14), i només després els envià a predicar, també ara els cridats cal que assimilem aquest "nou estil de vida" que el Senyor Jesús va inaugurar i que els Apòstols varen fer seu.

Als meus germans preveres em permeto recordar-los que som preveres perquè Ell ens ha volgut així, ens ha cridat i ens ha estimat així, i així encara ens vol i ens estima, Ell que és fidel per sempre en l'amor. Som preveres perquè un dia Ell ens vingué a l'encontre (cadascun de nosaltres sap com). A Ell que ens cridava, li hem dit que sí i des d'aleshores seguim –per la seva misericòrdia– desitjant i intentant voler allò que Ell vol per a nosaltres. Sabem que no hauríem pogut ser preveres i ser-ho malgrat tot en la fidelitat, si no hagués estat Ell que ens ho donés. Tot i que sempre ens semblarà poc el que hàgim pogut fer de bo, sabem que ho hem fet perquè és Jesús el qui ens ha donat de fer-ho i ens ha fet capaçs de gestos de gratuïtat que nosaltres no hauríem mai pogut ni somiar.

Confiem, doncs, aquests dos germans al Bon Déu i a la Santíssima Verge Maria, demanant que suscitin en ells i en tots els batejats, que participem de l'únic sacerdoci de Crist, un generós i renovat impuls per tal de fer nostres els ideals de total donació al Senyor i a la seva Església.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La teva Església amb tu, amb tothom

6 de novembre de 2011

El proper diumenge, com cada any, celebrem la **Jornada de Germanor**: una oportunitat per a renovar la consciència de pertinença a l'Església que ens ha de portar a sentir-nos corresponsables també en el seu funcionament econòmic. És una campanya "informativa" i, com us recordaran els vostres Mossens, una crida a posar en comú els nostres béns de manera significativa per tal d'assegurar el sosteniment de l'Església de la que som membres vius. Malgrat les dificultats actuals que tots patim a causa de la crisi econòmica, cal posar en comú les nostres pobreses per poder també assegurar millor els nostres serveis. No oblidem que, des del desembre de 2006, el finançament de l'Església Catòlica en Espanya depèn únicament de les assignacions directes que fem a través de l'IRPF i, sobre tot, dels donatius, col·lectes i almoines voluntàries. Són sempre opcions fetes amb total llibertat i que vull agrair de tot cor.

La majoria d'accions pastorals de la nostra Església funcionen gràcies al voluntariat. Tants de germanes i germans que, a les nostres comunitats parroquials i d'altres entitats d'església hi dediquen generosament un munt d'hores a l'any i que tots hem d'agraciar molt, sentint-nos estimulats a participar-hi responsablement. Només Déu coneix la feina desinteressada de tants de laics, dels membres de vida consagrada i de preveres dins i fora de la nostra Diòcesi de Lleida, perquè tampoc no podem oblidar l'obertura a la missió universal, la col·laboració amb altres Esglésies i necessitats.

Per a mantenir i assegurar les diferents activitats de servei, i per a sostenir les responsabilitats pastorals i el culte, ens caldria una aportació suficient i continuada. Per això us demano i us agraeixo de tot cor l'esforç que ja feu i el que sens dubte hi fareu amb la vostra aportació econòmica en aquesta Jornada de Germanor.

Jesús ens convida a treballar per un món més humà i fraternal buscant el canviament de les persones, de les estructures, de les relacions... Es tracta

d'un estil de viure i actuar original, sorprenent i a contracorrent, d'una manera d'actuar que manifesti el Déu-Amor que hem descobert en Jesús, tractant d'ésser “llum del món” i “sal de la terra” i alimentant l'enteniment mutu.

Aquest **Dia de l'Església Diocesana** (a Catalunya “Jornada de Germanor”) és una crida a la responsabilitat i ens ofereix l'oportunitat de créixer en aquell amor pràctic que es tradueix en la **Comunió Cristiana de Béns**, que és una manera de fer visible el nostre **Ser Església amb altres, amb tothom**.

Us animo a fer un esforç generós: tota pedra fa paret.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

¿Notícia o esdeveniment?

13 de novembre de 2011

Recordo que l'any passat es va parlar molt del rescat de 33 minaires soterrats a Copiapó, al desert d'Atacama (Xile). Va ser un exemple de comunió de persones, de tècnica i esforços compartits. La família humana donà tota una lliçó que va emocionar el món sencer i tothom ho vàrem celebrar amb molt d'agraïment i admiració. Malauradament aquella tragèdia compartida solidàriament i amb molta commoció per milions de persones es va convertir poc després en un espectacle mediàtic irrespectuós.

Aquella tragèdia va acabar bé, gràcies a Déu, i va ser un referent que va donar peu a parlar de les injustícies laborals, socials i morals que patien els miners d'aquell país. La pregunta és: per què va deixar de ser notícia si, segons testimonis directes, no ha canviat res aquell context sociolaboral malgrat tantes promeses fetes per uns i altres?

Podríem dir el mateix de situacions semblants, tant o més dramàtiques, que ens envolten a una certa distància (Haití, Costa d'Ivori) o molt més a prop de casa si les volem veure. Per què deixen de ser notícia sense que les coses hagin millorat massa en la gran majoria dels casos?

Potser perquè vivim la major part d'allò que succeeix només com a notícia, però no com quelcom que ens afecta i ens duu a replantejar-nos la vida. Tal vegada perquè vivim les coses com quelcom que crida la nostra atenció només puntualment, com una notícia que ens arriba seguida ràpidament d'un munt d'altres en les que amb prou feines parem atenció.

Sant Ignasi de Loiola insistia molt en la importància de “deixar-se afectar”. Segurament aquesta és la diferència de percepció davant allò que succeeix al nostre voltant i a les experiències que viuen persones de prop o de lluny.

Seria bo acostumar-nos a no girar full tan ràpidament. Deixem-nos afectar i procurem viure les coses que passen com esdeveniments que demanen la nostra implicació. Som membres de la mateixa família humana i part d'aquesta societat, l'única que tenim, ens agradi poc o molt. Pensem en la nostra contribució al bé i al mal, per acció u omissió, a casa nostra però també més enllà.

Certament hi ha moltes situacions que superen de llarg les nostres possibilitats, però si ens eduquem i contribuïm a educar per a viure-ho tot amb menys superficialitat i “sumant afeccions”; si augmentem entre tots la capacitat de reflexió i traduïm la nostra solidaritat en decisions personals i col·lectives en favor dels germans, segur que el nostre món arribarà a ser cada dia una mica millor.

Quan parlo als membres de l'Església de Lleida acostumo a dir que som branques d'un únic arbre i no podem tenir vida si no és vinculades al tronc. La mateixa imatge ens val com a ciutadans responsables de l'única humanitat i del bé dels seus membres.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Catòlics presència d'Església

20 de novembre de 2011

Generalment som presents en la societat de la manera com les circumstàncies de la vida i la vocació de cadascun ens duu. Hi ha presències més significatives que altres però, des del segle passat sembla que anem superant la temptació de passar de llarg i hi ha una major consciència de la nostra tasca en el món. Fidels a l'ensenyament social de l'Església, els membres de les nostres comunitats cristianes anem fent més operativa la nostra fe. Els resultats no són espectaculars però –com escrivien en un diari italià aquest estiu– “molts fidels cristians viuen un particular acostament religiós ben atent als “fets de la vida política”, creant opinions compartides i ambicionant experiències de relacions interpersonals de bona qualitat”. Gracies a Déu hi ha cada dia més voluntat de participació i una clara consciència que la fe cristiana té molt que aportar a la vida social. Cadascun

de nosaltres hem de prendre consciència que estem presents en la vida pública de diverses maneres: la família, l'escola i les AMPA, la professió, el temps lliure, la política, els sindicats, la universitat, tot el teixit d'entitats i associacions civils, etc. I allí, cadascun de nosaltres som testimonis del Crist, perquè *els cristians laics som Església-en-el-món*.

Certament, encara hi ha prejudicis i reticències (sense oblidar les deformacions per acció o omisió, els fonamentalismes, els tancaments o els espiritualismes desencarnats), però el compromís pel bé comú va obrint-se camí i es multipliquen les iniciatives en favor de la justícia i de la pau en les que hi ha sempre presents homes i dones que comparteixen la fe en Jesucrist i no ho amaguen. Són catòlics-presència d'Església, llevat, llum del món i sal de la terra, com ho desitjava el Senyor. Cal agrair, com ho ha fet el Papa Benet a Alemanya (el 25/09/2011), el servei que fan i el testimoniatge que donen com "valerosos pregoners de la fe i de les coses que esperem" (*cfr Lumen gentium 35*), perquè en els moments actuals no resulta fàcil mantenir i promoure amb entusiasme la fe i aquesta presència d'Església.

Per això també, en el Missatge que he dirigit al començament d'aquest curs a l'Església de Lleida he volgut agrair totes les aportacions fins i tot crítiques però solidàriament responsables, quan són fruit de reflexió i d'un testimoniatge de vida evangèlic admirable. Ho agraeixo sobretot a aquells que ho fan participant activament en la renovació de la comunitat eclesial a la qual pertanyem pel Baptisme. Agraeixo totes les iniciatives de persones, grups i institucions eclesials que, demostrant ser branques d'un mateix arbre (l'Església de Lleida), volen contribuir al creixement de la llavor de l'Evangeli escampada a les nostres terres des de fa segles.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La proposta per a l'Advent

27 de novembre de 2011

En el Missatge als membres de l'Església catòlica de Lleida amb data 2 d'octubre he proposat, entre altres coses, que cada parròquia, unitat pastoral, delegació, comunitat o institució diocesana, en elaborar els objectius pastorals d'aquest curs, programi per l'Advent (i la Quaresma) alguna acció concreta encaminada a treballar la prioritat d'aquest any: la Presència d'Església en la nostra societat lleidatana. Això vol dir que cal precisar entre tots: què, per què, qui, com, quan, etc., per tal que després es pugui avaluar.

Ho recordo avui que comença l'Advent perquè el temps vola i hem insistit en la necessitat de fer camí en "continuïtat" amb tot allò ja fet i amb la "novetat" que el dia a dia comporta. Recordem allò de sant Agustí: "Hem de sentir-nos insatsfets amb el que som, si volem arribar al que aspirem. Si ens complau el que som, deixarem d'avançar. Si ens convencem que és suficient, no tornarem a donar un pas".

Cal seguir mantenint el pas amb aquesta esperança activa que alimentem i renovem en les nostres freqüents trobades amb la Paraula i la presència sacramental del ressuscitat que ens fa costat i ens empeny a fer-lo experimentar viu i present en el món. I també, cal posar en comú aquestes accions concretes a les reunions periòdiques de les unitats pastorals i dels arxiprestats, practicant el discerniment comunitari i ajudant-nos els uns als altres a llegir la vida buscant el voler de Déu en cada moment i circumstància.

En aquest camí, i com a membres que som de la societat civil, acabem de participar en unes eleccions polítiques i penso que és el moment també de recordar l'Ensenyament Social de l'Església que ens puntualitza la necessitat de tenir en compte que, junt al bé individual, hi ha el bé social, el bé comú, el bé de tots: individus, famílies, grups intermedis que s'uneixen en comunitat social. Aviat, al Nadal, cantarem de manera particular al "Déu-amb-nosaltres", aquell que ha fet "comunió" amb nosaltres per l'Encarnació (Jo 1, 14). Havent experimentat l'amor de Déu cal passar a ser "notícia de Déu" en el món, punts de referència, senyals, amb humilitat i sense pretensions, però mirant amb molta atenció el bé comú. És la dinàmica de la caritat rebuda i oferta. Estimem els altres tant més eficaçment quan més treballem per un bé comú que respongui a les seves necessitats reals, i tots els cristians estem cridats a aquesta caritat, segons la pròpia vocació i les possibilitats d'incidir en la vida pública. El comprimís en favor del bé comú, quan està inspirat i sostingut per la caritat, contribueix a l'edificació d'aquella ciutat universal de Déu cap a la qual avença l'història de la família humana (cfr. *Charitas in Veritate* 7).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Pobresa juvenil

4 de desembre de 2011

El dia 6 d'octubre proppassat la "Xarxa d'entitats cristianes d'acció caritativa i social" de l'Església de Lleida feia públic un manifest-denúncia sobre **la pobresa que creix i es diversifica a casa nostra**. Un dels col·lectius més afectat és la població infantil i juvenil.

Membres d'aquesta Xarxa m'expliquen algunes situacions reals viscudes: una nena que, en una festa, demana permís per endur-se el pollastre a casa perquè ella ja ha menjat els macarrons i la mare, que no ha vingut, no dinarà res; joves de 18 anys expulsats de casa perquè ja s'han d'espavilar –la família és molt nombrosa i els pares no es poden cuidar de tots–; un noi en situació normalitzada després d'haver aconseguit sortir de la droga torna a les entitats socials a demanar aliments perquè no té accés ni a feina ni a cap prestació; un adolescent de 14 anys vivint al carrer amb una persona amb trastorn mental i un senyor gran que mor en circumstàncies estranyes...

És dolorós constatar que les situacions de pobresa, de risc, de no respecte dels drets dels joves van creixent: l'atur de més del 40%; la situació de tants joves de 16 a 18 anys sense resposta; la dificultat de fer un procés d'autonomia real –pel pis, la feina...–; el fracàs escolar; el trencament de tantes famílies; els reptes dels joves immigrants, molts sense futur ni horitzons. Segons dades publicades pel Tercer Sector Social de Catalunya, en el seu informe sobre "La pobresa a Catalunya, en dades", 1 de cada 4 menors a Catalunya és pobre; 4 de cada 10 joves d'entre 16 i 24 anys està a l'atur i a Catalunya el fracàs escolar se situa en el 30%.

En l'origen de totes aquestes situacions hi ha moltes causes, però sobre tot hi ha injustícies evidents, fruit d'un món i unes societats que cada vegada més semblen segrestades pel món de les finances i els vaivens de l'economia gestionada de manera més que discutible.

Vull agrair de cor la feina i el testimoniatge de les persones i institucions d'església que, a Lleida, fan costat als joves amb problemes i constaten que hi ha en molts d'ells ganes d'aprendre, d'estudiar, de sortir de les situacions de pobresa, d'assumir el seu propi futur, tot i veient-ne la impossibilitat, perquè massa sovint la societat i el món adult els ho impedeixen. I m'uneixo a les veus de tots aquells que veuen que no és just que els darrers carreguin més les conseqüències de la crisi; que es redueixin els pressupostos socials; que es limitin els recursos per a les persones que més ho necessiten; que, fins i tot, hi hagi discursos inacceptables per als sectors ja més castigats.

Animo als que fan costat als joves dedicant-los pràcticament la pròpia vida, perquè demostrin creure en el valor de la persona, en la necessitat

d'un món diferent del que ens toca viure i en el valor immens del compromís educatiu, que inclou confiar en els joves i creure en ells, ajudar-los amb esperança a què puguin somiar i dur a terme el propi Projecte de vida, i estimar-los tractant que s'adonin que són estimats.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Discernir i arrelar les motivacions

11 de desembre de 2011

Un document dels primers temps diu que amb el cristianisme neix un nou tipus d'habitant del món "que habita en una pàtria com a foraster; que participa en tot com a ciutadà, però sobretot com a pelegrí; per al qual tota terra estrangera és pàtria i tota pàtria és terra estrangera" (Carta a Diogenet, v.5). Cal pensar-hi perquè una de les paradoxes del cristià és "ser en el món però no del món" i, en certa manera, sentir-se foraster. Això no vol dir viure sense arrels ni descurar la importància que té el sentit de pertinença a una comunitat cristiana i particularment a l'Església particular o Diòcesi que fa proper i visible el seguiment de Jesús. Però sí que ens demana aprofundir i motivar millor aquesta pertinença, que no pot ser preferentment sociològica i menys tan sols geogràfica, com quan hom diu la "meua" Parròquia o la "nostra" Unitat de Pastoral entenent prioritàriament un territori.

D'altra part, en Jesús s'ha fet present un Déu interessat en la vida dels homes (Déu-amb-nosaltres) i això fa molt important també la qüestió de com fer ressonar l'Evangeli de manera que sigui experimentat com una oferta de salvació. I fer-ho, a més, amb el llenguatge apropiat en una situació com l'actual en la que, malgrat la descristianització, hi ha moltes famílies que continuen demanant els Sagraments (Baptisme, Eucaristia, Matrimoni...).

La nostra intenta ser una pastoral d'acolliment, acompanyant amb molt de respecte els processos personals i en grup, un acolliment que vol ser cordial, sincer i amable, sense prevencions ni sospites. Es tracta d'ajudar-nos mútuament al coneixement del que suposa la realitat de l'acció sagrada que se celebra i de les respectives responsabilitats. El diàleg pastoral, en tota la seva amplitud, és el gran repte d'una pastoral com la nostra en context de missió. Ni actituds maximalistes ni reduccionistes, sinó acollida pacient i respectuosa i discerniment de les diferents situacions de fe (confessada, practicada i celebrada) a la llum de criteris objectius.

És cert que aparentment la motivació social pesa de vegades més que la religiosa, però hi ha en nombroses persones i famílies un caliu amb arrels cristians que segurament pot ser revifat amb un conreu pacient. Cal procurar deixar-nos conduir per l'Esperit per tal de “no apagar el ble vacil·lant” “ni trencar la canya esquerdada”. També és cert que en molts casos, després de la celebració respectiva, els interessats desapareixen de l'àmbit parroquial i de la vivència comunitària de la fe i no aconseguim que s'entengui aquesta experiència de la fe i de la corresponent formació com un procés de maduració per a iniciar una nova forma de vida, sinó com quelcom puntual i momentani.

Tant de bo tots volguéssim aprofundir més en el que suposa seguir Jesús i formar part de la seva Església.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Identificar-se amb Jesús

18 de desembre de 2011

En altre temps es parlava molt d'imitació i ara parlem molt de seguiment (de Jesús), però el que constata l'evangelista Marc és que, al cridar deixebles, ho va fer “perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar”. Cal prendre's, doncs, seriosament aquesta estada o convivència amb ell si volem que Jesús sigui quelcom significatiu per a la nostra vida. No basta saber moltes coses sobre Jesús, cal identificar-se més i més amb la seva persona, els seus criteris, la seva manera d'entendre la vida i de viure-la. És un aprenentatge progressiu però necessari per a ser cristians i per a poder presentar Jesús als altres. De fet, Jesús demana molt: “No podeu servir dos amos”.

Al llarg dels segles hi ha moltes persones que s'han mirat Jesús amb interrogants. El Papa Benet diu que només establint una relació personal és com es pot trobar respostes: una ideologia, un mite no respon, una persona sí (Cfr. Deus Caritas est, 1). Recordem les experiències que relaten els evangelis: els dos primers deixebles que se li acosten, la samaritana, Nicodemus, la cananea, Zaqueo, el centurió, la pecadora, el jove ric i tants d'altres. Cap d'ells no queda indiferent després.

El fet és que amb nosaltres conviuen molts que es diuen agnòstics o que viuen en la indiferència religiosa deixant de banda les preguntes sobre

Déu i el sentit final de l'existència humana: no neguen ni tampoc afirmen cap horitzó de transcendència. I aquests no creients ens estan posant davant d'una realitat important: creure és una decisió lliure i no podem donar-ho per descomptat pel fet que encara molts dels nostres esdeveniments personals i familiars (naixement, matrimoni, mort...) continuïn lligats a alguna manifestació religiosa.

No és casualitat que als 50 anys de l'obertura del Concili Vaticà II, el Successor de Pere ens hagi convocat als catòlics, fa poques setmanes, a redescobrir el camí de la fe per tal d'il·luminar, de manera cada vegada més clara, l'alegria i l'entusiasme renovat de la trobada amb Crist. “La porta de la fe, que introdueix en la vida de comunió amb Déu i permet l'entrada en la seva Església, està sempre oberta per a nosaltres –diu–. Cal intensificar la reflexió sobre la fe per ajudar-nos tots els creients en Crist a que la nostra adhesió a l'Evangeli sigui més conscient i vigorosa, sobretot en aquests moments de canvi profund que viu la nostra societat.”

A la nostra diòcesi de Lleida estem insistint en una millor presència d'Església en el món: és clar que aquesta renovada presència d'Església passa pel testimoniatge ofert per la vida dels creients: amb la nostra mateixa manera de viure al món, estem cridats a fer resplendir la Paraula de veritat que el Senyor Jesús ens va deixar. Però, per això, la ‘fe que actua per l'amor’ (Gal 5, 6) s'ha de convertir en un nou criteri de pensament i d'acció que canvia la vida de les persones.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Nadal 2011

25 de desembre de 2011

En aquest nou Nadal, sento la necessitat de demanar al Senyor que ens ajudi a viure'l en sintonia amb les Prioritats Diocesanes que ens hem marcat, després del convenient discerniment fet entre tots i per al bé de tothom: activar la Iniciació Cristiana en una època d'increença, i afavorir una millor Presència d'Església en el món.

Nosaltres ho anunciem i ho celebrem com la **Gran notícia: Déu s'ha fet home**. L'amor gratuït de Déu, que no cerca res més que el bé d'aquells a qui estima, s'ha manifestat en la nostra història i roman actiu des d'aquell primer Nadal.

Des d'aleshores, i assistint al contrast que suposa l'existència de tantes formes de pobresa i marginació que la nostra societat continua generant en tants d'indrets, és un imperatiu moral viure i promoure'n la vivència d'un Nadal més solidari que, a més, ens impulsi a viure la fraternitat tot l'any *“no com un sentiment de vaga compassió o entendriment superficial, sinó com una determinació ferma i perseverant de comprometre's en favor del bé comú, del bé de tots i cadascú, perquè tots som vertaderament responsables de tots”* (Sollicitudo Rei Socialis, 380).

Enmig d'un món com el nostre, en el que sembla haver-hi poc espai per a la fe, vull animar a tots a viure els nostres compromisos familiars, professionals, socials i polítics amb la major coherència cristiana possible. Únicament així serem l'Església de Jesús que el Concili Vaticà II anomenà *“signe i sagrament (senyal i instrument) de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà”* (Lumen Gentium 1).

Us invito a resar com ho feia un cristià fa uns anys des de la presó de Basilea:

“Senyor, Déu nostre! Ens maneu esperar i apressar-nos en vistes al gran dia de la vostra manifestació total i salvadora en el món, entre nosaltres, els homes, en la vostra comunitat, també en els nostres cors i en la nostra vida. Ens mirem en el buit quan dirigim la vista a aquest dia de la llum eterna. Ja ho heu fet apuntar en néixer com el dèbil i totpoderós infant Jesús, fent-vos home com nosaltres. I ara celebrarem un cop més el Nadal, pensant en aquest apuntar del vostre gran dia.

Ajudeu-nos, feu-nos el regal que ens reunim un cop més com cal, que reflexionem i examinem com hem de sortir-vos a l'encontre... perquè la nostra celebració de Nadal no es redueixi a un teatre estèril, sinó que al contrari, sigui una esplendorosa, seriosa i joiosa trobada amb vós.

Necessitem sentir-nos sacsejats per aquestes reflexions i posar-nos en moviment. Però, amb tota serietat, només vós podeu fer això en nosaltres. Per això demanem que no ens deixeu sols en aquesta hora, sinó que us feu present amb la vostra força”. (Karl Barth, 23/12/1962).

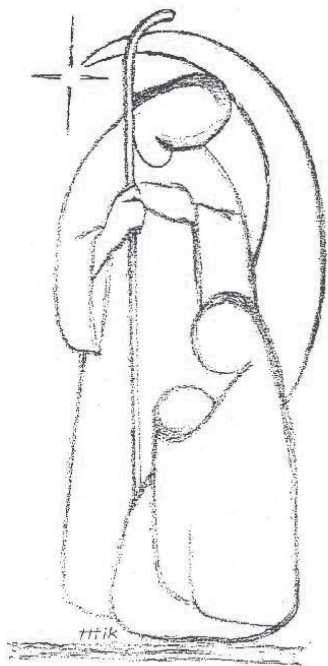
Molt Bon Nadal i, sempre desitjant-vos un millor any 2012, rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Felicitació de Nadal

Als membres de l'església de Lleida i a tots, dones i homes que estima el senyor

Desembre de 2011

Nosaltres ho anunciem i ho celebrem com la **gran notícia: Déu s'ha fet home**. L'amor gratuït de Déu, que no cerca res més que el bé d'aquells a qui estima, s'ha manifestat en la nostra història i roman actiu des del primer Nadal.

Des d'aleshores, i assistint al contrast que suposa l'existència de tantes formes de pobresa i marginació que la nostra societat continua generant en tants d'indrets, és un imperatiu moral viure i promoure'n la vivència d'un Nadal més solidari que, a més, ens impulsi a viure la fraternitat tot l'any *“no com un sentiment de vaga compassió o entendriment superficial, sinó com una determinació ferma i perseverant de comprometre's en favor del bé comú, del bé de tots i cadascú, perquè tots som vertaderament responsables de tots”* (Sollicitudo Rei Socialis, 380).

Permeteu-me demanar al Senyor viure aquest nou **Nadal** en sintonia amb les Prioritats Diocesanes que ens hem marcat, després del convenient discerniment fet entre tots i per al bé de tothom: activar la Iniciació Cristiana en una època d'increença, i afavorir una millor Presència d'Església en el món.

Tot i que en el nostre món sembla haver-hi poc espai per a la fe, vull animar a tots a viure els nostres compromisos familiars, professionals, socials i polítics amb la major coherència cristiana possible. Únicament així serem l'Església de Jesús que el Concili Vaticà II anomenà “signe i sagrament (senyal i instrument) de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà” (Lumen Gentium 1).

Molt Bon Nadal i sempre desitjant-vos un millor any 2012.

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ordenacions al Bisbat de Lleida

El propassat diumenge 6 d'octubre, la Catedral de Lleida, va acollir els fidels, preveres i al Sr Bisbe, per la festa de les ordenacions. Per una banda, Manuel de la Varga, ha estat ordenat com a diaca, i per l'altra, el ja diaca, Lucas Evung, ha estat ordenat, prevere.

La part musical fou acompanyada pel cor de la Catedral, i pel cor de veu guineanes Santa Trinitat.

Homilia dels Sr. Bisbe

*El Bon Déu ens crida, entre altres coses,
a ser ministres de la reconciliació
i del perdó.*

Diumenge 32è de durant l'any

*Sab 6, 12-16; Ps 62, 2-8; Fets 10,34a.37-43;
(1Tes 4, 13-18;) Mt 25, 1-13*

La liturgia hace hoy el elogio de la verdadera sabiduría de la vida (1ª Lectura), la que encarnan las doncellas prudentes de la parábola (Evangelio) y no las cinco necias (o atolondradas). Es inútil recorrer el mundo y atravesar los océanos –dice el autor sagrado–, la sabiduría se da a quien la busca, está cerca de nosotros, “sentada a nuestra puerta”. Es más –añade– es ella quien nos busca; se adelanta incluso a nuestros esfuerzos. Extraordinario anticipo de la Gracia de la que hablaba san Agustín: “No me buscarías si yo no te hubiera hallado”.

Pero vivimos en un tiempo que no favorece pararse a pensar. Andamos con mucho trajín y, con frecuencia, nos alimentamos de noticias sensacionalistas que generalmente adormecen la conciencia o atontan la inteligencia. Habría que volver a la sabiduría de la reflexión, del leer y meditar, del contemplar el misterio de la vida que fluye en nuestro entorno y de las cosas que Dios ha puesto como huellas de su amor. Recuperemos la sabiduría de la oración, de la amistad y del compartir, para aprender a vivir mejor y gustando de aquello que no pasa nunca, de lo eterno.

El atolondramiento que manifiestan las cinco necias está precisamente en no tener la sensatez y los recursos necesarios para afrontar los inconvenientes y los imprevistos de la vida, y así saber llevar las cosas hasta el final. De ahí la curiosa intransigencia del esposo: “las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta”: su criterio de valoración es, a lo que parece, la “sensatez” de las que, decididas a acom-

pañarle hasta el final, han venido con las lámparas encendidas y una buena reserva de aceite en las alcuza por si se alarga la espera. (Cuando uno está decidido a ser cristiano, tiene que orientarlo todo hacia Jesucristo sin dispersarse en mil direcciones inútiles o vanas. No basta con haber “elegido”. Hay que poner los medios necesarios para mantenerse fiel a la elección y para llevarla a buen término, y esto es lo más importante).

*Queridos **Lucas y Manuel***, vosotros habéis recibido una llamada de especial consagración al servicio del Reino de Dios, una llamada a difundir su Bondad, a comunicar sus bienes, y habéis elegido salir a su encuentro con vuestras lámparas encendidas. Prestad mucha atención: Velad!

Como dice Jesús claramente en el mismo evangelio de Mateo: “Aquel que escucha mis palabras y las pone por obra, se parece al hombre *sensato que construyó sobre roca...* Pero aquel que escucha mis palabras y no las pone por obra, se parece al *necio que construyó sobre arena*” (Mt 7,24-27). Parece claro el criterio: acoger el mensaje de Jesús y llevarlo a la práctica, conocerlo y no practicarle es necesidad.

El aceite que las necias han olvidado no es sino esa práctica del mensaje de Jesús. Y aquí pueden estar representados todos aquellos que tienen una cierta fe y una cierta esperanza: creen, en teoría, que Jesús de Nazaret es el Mesías, enviado de Dios, salvador de la humanidad; creen sinceramente que Dios es Padre y que todos los humanos somos hermanos; conocen la doctrina de la Iglesia, creen lo que dicen el credo y los artículos de la fe... Conocen, creen y esperan, pero es posible que no amen. Y eso es lo que caracteriza al seguidor de Jesús, el amor efectivo, como se insiste en el mismo capítulo del Evangelio de hoy: “Venid, benditos de mi padre; heredad el reino... Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui extranjero y me recogisteis; estuve en la cárcel y fuisteis a verme...” Esta clase de amor es un aceite personal e intransferible, no es posible recibir de otros ni prestarlo a otros. Resulta imposible amar en lugar de otra persona o considerar propias las acciones que otro ha realizado. Cada uno debe disponer de él para alimentar la lámpara de su propia vida que, sin él, se apaga por instantes.

Esta parábola es una seria llamada de atención para todos nosotros: “velad”. Estad atentos, porque la fiesta de la vida está teniendo lugar ya, ahora mismo. No os la perdáis. El Reino está ya aquí. Encended las lámparas con el aceite de la fe y de la caridad mutua. Velad y aprovechad el momento presente para construir fraternidad, no para buscar preferentemente vuestro propio bienestar. Sería bueno preguntarnos qué tipo de aceite alimenta nuestras lámparas. Conviene examinar si trabajamos día a día y cómo lo hacemos para aumentar la intensidad de nuestro fuego y

de nuestras reservas, o si por el contrario perdemos las ocasiones de crear fraternidad, de amar y servir a los hermanos.

Estimats Manuel i Lucas: el Senyor, que és qui pren sempre l'iniciativa, ha traçat de molt diverses maneres els camins de la vostra vocació, des de fa molt temps. “La cosa va començar a Galilea” –com hem escoltat (2ª Lectura)– on “Jesús de Nazaret va passar fent el bé i curant”. Avui, el sagrament de l'Orde us capacita per a actuar vàlidament en nom del mateix Jesús: procureu viure fent el bé i curant amorosament “amb l'oli del consol i el vi de l'esperança” (Prefaci comú VIII)... Mitjançant l'antiquíssim gest de la imposició de les mans, el Senyor pren possessió de vosaltres i us diu: “Tu em pertany”. I com reflexionava Benet XVI en la Missa Crismal de 2006, amb aquest gest també us diu: “Tu ets baix la protecció de les meves mans, baix la protecció del meu cor. Quedes custodiat dins les meves mans i així et trobis dins la immensitat del meu amor. Roman dins les meves mans i dóna'm les teves”.

Tots els batejats portem un gran tresor en gerres de terrissa però aquesta mateixa experiència de la nostra fragilitat ens ajuda a experimentar en pròpia carn la misericòrdia d'aquest Bon Déu que a vosaltres dos i a mi ens crida, entre altres coses, a ser ministres de la reconciliació i del perdó. Rebeu, doncs, aquest ministeri amb esperit de pobre i amb molt d'agraïment. No és cap dret ni vostre ni meu, es un do per al “servei” (cfr. LG 29).

Germanes i germans: donem gràcies a Déu que, en la seva misericòrdia, concedeix a la nostra comunitat diocesana dos nous servents qualificats. Tots dos han anat introduint-se gradualment en l'acció pastoral de l'Església de Lleida i a satisfacció d'aquelles persones que els han anat acompanyant.

Pidamos, pues, la intercesión de todos los santos y santas de Dios y especialmente la de Santa María Virgen, que acompañó desde los orígenes el ministerio de los apóstoles, para que estos dos hermanos y todos los pastores del mundo reproduzcamos con fidelidad a Jesucristo, el Siervo de Dios, que vino a servir y no a ser servido.

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Confirmacions

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris, ha conferit el sagrament de la Confirmació als joves que s'esmenten a continuació:

			nois	noies
Octubre	15	Soses	7	3
Octubre	16	Sarroca	3	6
Novembre	26	Aitona.....	4	7
Desembre	8	Alcarràs	8	13
Desembre	10	Parròquia Santíssim Salvador	5	–

Vicaria General

Consell Presbiteral

Sessió del dia 28 d'octubre

El dia 28 d'octubre es reuní el Consell Presbiteral, es començà amb una pregària i després es tractaren els punts següents:

1. Aprovació acta. No n'hi ha per raó de la malaltia del secretari Mn. Daniel Turmo. En substitució, es llegeix la ressenya que fa el delegat de Mitjans de Comunicació.

2. Normativa diocesana per l'economia del Bisbat per a l'any 2012. Mn. Xavier Jauset, ecònom diocesà, presenta la proposta per a la remuneració dels preveres del Bisbat de Lleida i la contribució de les parròquies a l'economia de la Diòcesi. Mn. Jauset anima a demanar també col·laboracions econòmiques a empreses i particulars.

Comentaris dels membres del Consell:

- Els arxiprestos haurien de vetllar per les parròquies que es descuiden de presentar els comptes.

- Un mossèn pregunta si algunes parròquies fan realment la col·lecta de Germanor.

- Es comenta que el tema econòmic ha de situar-se dins d'una Església que camina i estima.

- Es parla de la importància d'animar les col·lectes i d'invitar les persones a col·laborar periòdicament amb el Bisbat mitjançant quotes de subscripció.

- Un mossèn diu que, a més de comunicació cristiana de béns, s'ha de vetllar també per la comunicació de treball. Amb això manifesta que, al seu entendre, hi ha mossens que no comparteixen suficientment les tasques pastorals en algunes parròquies concretes.

- Un altre prevere manifesta que el posa trist quan parlem així, perquè manifestem una mentalitat no massa eclesial.

Amb un vot en contra, s'aprova la normativa que indica que els preveres durant l'any 2012 rebran 14 pagues de 915 €, com a contribució al seu sosteniment personal, i el percentatge de les parròquies per al sosteniment de la Diòcesi de Lleida.

Encara, en un posterior diàleg, el Sr. Bisbe explica que hi ha esglésies diocesanes europees que estan ofegades econòmicament. Algunes d'elles tenien persones contractades que ara han d'acomiarar per impossibilitat

de poder-les pagar. Diu que, preveient el futur, cal pensar en trobar més persones voluntàries i que també cal anar donant passos per posar en comú els nostres béns parroquials.

- Un prevere planteja que també caldria fer un estudi de les persones que es necessiten per dur a terme la pastoral.

3. Informació de la comissió econòmica “ad hoc” de la Casa sacerdotal.

Davant la realitat que a la Casa sacerdotal hi ha alguns preveres ancians que necessiten ajut físic, donades les seves limitacions, des de fa un temps s’ha contractat una persona per ajudar-los.

La comissió de seguiment econòmic de la Casa sacerdotal proposa que, per ajudar a pagar la despesa dels serveis d’aquesta persona, cada prevere diocesà col·labori mensualment amb 20 € o més.

Els membres del Consell han estat dialogant al voltant d’aqueta proposta i entre altres coses han dit que:

- Es recorda que ja existeix un “fons de compensació” per ajudar a la sustentació del clergat al qual hi ha preveres, i el mateix Sr. Bisbe, que hi venen col·laborant.

- Es demana que hi hagi més informació en la gestió econòmica del Bisbat i de la Casa Sacerdotal, que pugi servir a tots els preveres per a conèixer millor la situació i prendre més consciència.

S’acorda:

- Donar la informació i consultar als arxiprestats, però que ja des d’ara es creï aquest fons de solidaritat i que hi participin els mossens que ho vulguin.

- Que l’ecònom diocesà envii una carta personal a cada prevere, tot explicant el sentit i el funcionament concret del ja existent i actual “fons de compensació”, bo i indicant que, a partir d’ara, una part serà destinada a pagar la persona vetlladora de la Casa sacerdotal, abans esmentada. En la mateixa carta podria haver un apartat en el que cada mossèn pugui indicar la seva participació econòmica mensual o anual que podrà aportar a l’esmenta’t fons.

La reunió del Consell presbiteral ha acabat a les 14h, amb un àpat de fraternitat a la mateixa Casa de l’Església Diocesana Acadèmia Mariana.

Carles Sanmartín Sisó
Delegat de Mitjans de Comunicació

Secretaria General

Nomenaments

Octubre

Dia 23

Mn. Mateo Hidalgo Sannicolás, Secretari de la visita pastoral.

Dia 30

Mn. Xavier Navarro Llesta, Delegat Diocesà de Pastoral de Joves de la Diòcesi de Lleida.

Novembre

Dia 2

Mn. Víctor Manuel Espinosa Oller, Secretari General i Canceller Diocesà Provisional.

Dia 7

Mn. Manuel de la Varga Peschke, Diaca, Adscrit a la parròquia de l'Assumpció d'Alcarràs.

Dia 14

Mn. Lucas Francisco Evung Edjang, Membre de l'equip sacerdotal que serveix les Unitats Pastorals 2, 3, 4 i 5, de l'Arxiprestat del Baix Segre.

Necrològiques

Mn. Francesc García Fillat

Francesc García Fillat, c.o. (P. Paco), va néixer a Areny de la Ribagorça, el 3 d'agost de 1933, és fill de José i Carmen. Va ser batejat el 7 d'agost de 1933 i confirmat el 12 de setembre de 1934

Fou ordenat prevere a Lleida, el 15 de desembre de 1957, estudià al Seminari d'Urgell (1945-1955) i Lleida (1955-1957). Amplià estudis de Teologia a la Universitat

Gregoriana de Roma.

El 14 de juliol de 1975, el Prelat diocesà de Lleida va accedir a que pogués ser admès a la Congregació de l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, de la que en fou membre fins a la seva mort.

Al Bisbat de Lleida va exercir aquests ministeris:

- Coadjutor d'Areny y Ecònom de Sopeira: 16/1/58 a 9/7/59
- Capellà de Xerallo i Ecònom de les Iglesias, Sentís i Manyanet: 9/7/59 a 28/6/60
- Ecònom de Torrelameu: 28/6/60 a 4/7/64
- Ecònom de Juncosa i Encarregat dels Torms: 4/7/1964 a 27/9/67
- Ecònom de la parròquia de Maials: 28/5/68 a 26/10/73
- Ecònom de la parròquia de Torrebesses: 2/10/71 a 26/10/75.

I des de l'Oratori de Barcelona ha exercit els ministeris de vicari a l'Hospitalet de Llobregat, a Sant Just i Pastor i a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè i arreu s'ha esmerçat a servir de tot cor els pobres i necessitats segons les benaurances i el c. 25 de Sant Mateu.

Ha mort a Barcelona el 14 de novembre de 2011 a l'edat de 78 anys i 54 de ministeri sacerdotal.

Descansi en pau.

Mn. Francisco Soldevilla Bernad

Mn. Francisco Soldevilla Bernad, fill de Francisco i Concepción, nasqué a Belver de Cinca (Huesca), l'any 1927. Cursà els estudis eclesiàstics al Seminari Diocesà de Lleida, des de 1939 a 1951. Fou ordenat prevere a Lleida el dia 29 de juny de 1951.

Durant la seva llarga vida ministerial (60 anys) desenvolupà, entre altres, els següents càrrecs diocesans:

- Rector de la parròquia de Cagigar
- Rector de Roda de Isábena
- Rector de les parròquies d'Azanuy, Alins i Calasanz
- Rector de la parròquia de Torrente de Cinca
- Rector de la parròquia de santa Teresa Jornet, de Lleida, des de 1974 fins a l'any 2006, és a dir, durant 32 anys, construint l'actual temple
- Arxipreste de la "Seu Vella"
- Delegat diocesà en el centre d'informació sociològicoreligiosa de la Conferència Episcopal Tarraconense
- Responsable diocesà de la Mutual del Clergat.

Mn. Francisco ha destacat pel seu zel pastoral i la seva bonhomia. Aquests últims anys ha viscut a la Casa Sacerdotal Diocesana on concelebrava diàriament l'eucaristia. Ha lliurat la seva ànima al Creador, el dia 2 d'octubre, a Lleida.

Descansi en pau.

Mossèn Ignasi Pelegrí Macarulla

Mn. Ignasi era un dels 13 fills del matrimoni Pau i Ramona. Nasqué a Lleida el dia 21 d'abril de 1928. Cursà els estudis eclesiàstics al Seminari Diocesà de Lleida, des de 1940 a 1952. Fou ordenat prevere a Barcelona, en ocasió del Congrés Eucarístic Internacional, el dia 31 de maig de 1952.

Durant la seva vida ministerial desenvolupà, entre altres, els següents càrrecs diocesans:

- Vicari de sant Joan Baptista, de Lleida
- Professor del Seminari
- Rector de Perves i filials de Xerallo i les Iglésies
- Prefecte de disciplina del Seminari Major
- Rector del Pont de Suert i arxiprest d'aquell arxiprestat.

Posteriorment, amb autorització de la Nunciatura Apostòlica, el dia 15 de maig de 1971, es traslladà a l'arxidiòcesi de Concepción (Xile). Ha servit l'Església durant els últims 40 anys en distintes nacions llatinoamericanes.

En una breu estada de dos mesos aquí a Lleida, en ocasió de la mort del seu germà Bonaventura Pelegrí, va ser nomenat adscrit de la Unitat Pastoral del Carme, sant Joan i sant Pere, de Lleida.

De retorn a Amèrica, concretament a Barquisimeto (Veneçuela), continuà tenint cura d'una residència d'universitaris. Tot conversant amb un d'ells, tingué un infart i morí quasi immediatament. Eren les set del vespre (hora de Veneçuela) del 31 de desembre passat.

La missa exequial se celebrà el dia 2 de gener, a les 10 del matí (hora veneçolana), a la parròquia de la Divina Pastora, de Barquisimeto, al cementiri de la qual fou enterrat.

Aquí, a Lleida, se celebrà un funeral, el dissabte dia 7 de gener, a les 11 del matí, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme. Funeral que presidí el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris.

Descansi en pau.

Conveni de col·laboració entre el Museu de Lleida i l'IREL

Aquest dimecres, 7 de desembre, s'ha celebrat l'acte de signatura del conveni marc de col·laboració entre el Museu de Lleida: diòcesi i comarcal i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL). Aquest conveni fixarà el marc general de col·laboració entre les dues institucions, sobretot pel que fa a temes de difusió del patrimoni artístic del Museu. A l'acte hi han assistit el director de l'IREL, Dr. Ramon Prat; la directora dels Serveis Territorials del Departament de Cultura a Lleida i presidenta de la Comissió Executiva del Museu, Carme Vidal; el vicedirector de l'IREL, Salvador Escudé; i la directora del Museu de Lleida, Montserrat Macià.

El conveni signat avui fixa el marc de col·laboració pel que fa a la promoció del diàleg entre art i espiritualitat, així com en la difusió del patrimoni artístic del Museu de Lleida, sobretot, del que havia conformat l'antic Museu Diocesà de Lleida, fundat pel Bisbe Messeguer l'any 1893.

El conveni recull la voluntat de les dues institucions de cooperar en el mutu assessorament en temes teològics i artístics, com la iconografia religiosa i els cicles i itineraris litúrgics o patrimonials religiosos. Un altre dels punts que recull el conveni és l'objectiu d'organitzar conjuntament cicles i seminaris sobre els diferents aspectes del diàleg entre l'art i la religió; i compartir la informació per a la difusió de les activitats que afecten el conveni, activitats que es podran dur a terme a qualsevol de les dues institucions.

D'altra banda, el conveni també detalla que els alumnes de l'IREL tindran entrada gratuïta al Museu de Lleida, i que les persones vinculades al museu el tindran a la Biblioteca de l'IREL.

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL) és una institució acadèmica de la diòcesi de Lleida que ofereix estudis superiors en l'àmbit de la Teologia i de la Pastoral. Va ser aprovat com a Institut Superior de Ciències Religioses per la Congregació per a l'Educació Catòlica de la Santa Seu el 22 de maig de 1996. Posteriorment va ser refundat per la Santa Seu el 31 de maig de 2010 i, d'acord amb els nous estatuts, està vinculat a la Facultat de Teologia de Catalunya.

El Museu de Lleida, de la seva banda, és una institució al servei del territori i dels seus habitants, que acull dues grans i centenàries col·leccions. Una d'elles és la col·lecció diocesana, procedent de l'antic Museu Diocesà de Lleida, fundat pel bisbe Josep Messeguer l'any 1893. La col·lecció artística diocesana destaca per la riquesa de les obres d'època gòtica, tant la pintura sobre fusta com, especialment, l'escultura de pedra de l'anomenada Escola

de Lleida, que és una de les fortaleses del Museu. Moltes d'aquestes obres estaven originalment a la Seu Vella o van ser creades a l'entorn de l'antiga catedral. El Museu compta també amb singulars exemples del romànic i obres úniques com el joc d'escacs d'època fatimita, tallat en cristall de roca, provinent d'Àger. L'etapa del Renaixement i el Barroc conté, així mateix, valuoses obres de pintura i escultura.

Comunicat de la reunió núm. 200

El dia 6 d'octubre de 2011, ha tingut lloc la reunió núm. 200 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, que ha fet notar el número rodó de les 200 reunions de tots els Bisbes de les Diòcesis amb seu a Catalunya des de fa 42 anys, per donar gràcies a Déu, amb tots els bisbes, pel treball conjunt de comunió i ajuda mútua de la Conferència Episcopal Tarraconense. A la reunió hi han assistit tots els seus membres i abans ha tingut lloc un dinar al qual han pogut assistir Mons. Carles Soler i Mons. Jaume Traserria, bisbes emèrits de Girona i de Solsona, especialment invitats.

1. En començar, i després de la pregària inicial, Mons. Pujol, en nom dels bisbes, ha felicitat el Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martí-Sistach, amb motiu del 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal, que s'esdevingué el propassat mes de setembre. El Sr. Cardenal ha agraït la felicitació i, per part seva, ha invitat els bisbes a participar en l'Eucaristia d'acció de gràcies per la seva ordenació, que tindrà lloc a la basílica de la Sagrada Família el pròxim dia 6 de novembre, i en la qual es commemorarà el primer aniversari de la seva dedicació pel Papa Benet XVI.

2. Mons. Vives, arquebisbe-bisbe d'Urgell, ha invitat els bisbes a assistir, el dissabte 8 d'octubre, a La Seu d'Urgell, a la beatificació de la Mare Anna Maria Janer, fundadora de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, en la celebració que serà presidida pel cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants. Els bisbes han acollit la invitació.

3. Tot seguit, els bisbes han fet amb detall la valoració de la passada Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) i de la participació dels joves catalans en aquest esdeveniment, presidit el passat mes d'agost pel Sant Pare Benet XVI, a Madrid.

Els bisbes han agraït al Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut l'esforç organitzatiu, tant en els dies previs a la JMJ, celebrats en cadascuna de les deu diòcesis catalanes, com en els actes celebrats a Cuatro Vientos i a Madrid, els quals es van desenvolupar satisfactòriament, encara que

amb alguns inconvenients, degut a la magnitud de persones presents i a la complexitat de l'organització. Així mateix, els bisbes han agraït la intensa participació dels joves, la dels voluntaris, famílies, parròquies i escoles que han ajudat a fer possible el bon desenvolupament d'aquest esdeveniment, que ha congregat més d'un milió i mig de joves d'arreu del món. També han agraït a les autoritats i ajuntaments la bona disposició i les ajudes concretes per a l'acollida.

Així mateix, els bisbes han tractat diverses qüestions de pastoral de joventut, per seguir donant impuls a aquest àmbit tan important per a la vida de l'Església.

4. El cardenal Martínez Sistach, encarregat de l'àmbit de la pastoral social, ha presentat als bisbes la Sra. Pilar Malla, vicepresidenta de la Fundació "Sense Cadenes" i el Sr. Frederic Bayer, administrador de la mateixa Fundació, els quals els han exposat la situació actual del Centre Català de Solidaritat (CECAS) per a la rehabilitació de drogoaddictes. El CECAS és una institució comuna de l'episcopat català i de les Càritas diocesanes dels bisbats de Catalunya, gestionada per la Fundació "Sense Cadenes" i inspirada en el Projecte Home, valorada en el Concili Provincial de 1995. Durant el passat any 2010 ha atès 577 persones, en els distints centres d'acollida i de règim obert a Barcelona, Tarragona, Lleida, Tàrrrega i Balaguer, amb l'ajut de més de trenta professionals i un nombre important de voluntaris. Els bisbes han tractat els diferents àmbits d'actuació del CECAS i han agraït a la Sra. Malla i al Sr. Bayer i a totes les persones que hi col·laboren el seu esforç i dedicació.

5. A proposta de Mons. Cortés, encarregat de l'àmbit de pastoral familiar, els bisbes han aprovat les dates del 19 al 25 de març de 2012, per celebrar la Setmana de la Família en les diòcesis catalanes. Així mateix, han tractat de la participació en la pròxima Jornada Mundial de les Famílies, que tindrà lloc a Milà (Itàlia) el pròxim mes de juny de 2012, amb el lema "Família, treball, festa".

6. Mons. Vives ha distribuït als bisbes un exemplar del llibre del Dr. Sebastià Janeras *Les Esglésies Orientals. Història, tradició espiritual i visió ecumènica*.

7. En acabar la reunió, Mons. Vives ha invitat els bisbes a assistir als actes de cloenda del Mil·lenari de Sant Ermengol, que tindran lloc a La Seu d'Urgell, els dies 4 i 5 de novembre de 2011.

8. Al matí, els bisbes han assistit a la inauguració oficial del curs 2011-2012 de la Facultat de Teologia de Catalunya, de la Facultat de Filosofia de Catalunya, de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona i de l'Institut

de Teologia Fonamental. Després de la reunió, els bisbes de la Província Tarraconense han assistit a la inauguració oficial del curs 2011-2012 del Seminari Major Interdiocesà que agrupa els seminaristes de les set diòcesis germanes.

Barcelona, 7 d'octubre de 2011

Quaresma 2012

Missatge

*«Fixem-nos els uns en els altres
per animar-nos a l'amor fratern
i a les bones obres» (He 10, 24)*

Benvolguts germans i germanes,

La Quaresma ens ofereix un cop més l'oportunitat de reflexionar sobre el cor de la vida cristiana: la caritat. En efecte, aquest és un temps propici perquè, amb l'ajuda de la paraula de Déu i dels sacraments, renovem el nostre camí de fe, tant personal com comunitari. Es tracta d'un itinerari marcat per la pregària i el compartir, pel silenci i el dejuni, tot esperant viure l'alegria pasqual.

Aquest any vull proposar algunes reflexions a la llum d'un text bíblic breu tret de la Carta als Hebreus: «Fixem-nos els uns en els altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres» (10,24). Aquesta frase forma part d'una perícope en la qual l'escriptor sagrat exhorta a confiar en Jesucrist com a summe sacerdot, que ens va obtenir el perdó i l'accés a Déu. El fruit d'acollir Crist és una vida que es desplega d'acord amb les tres virtuts teològals: es tracta d'acostar-se al Senyor «amb cor sincer i fe plena» (v. 22), de mantenir-nos fermes en «l'esperança que professem» (v. 23), amb una atenció constant per realitzar junt amb els germans «l'amor fratern i les bones obres» (cf. v. 24). Així mateix, s'afirma que per a sostenir aquesta conducta evangèlica és important participar en les trobades litúrgiques i de pregària de la comunitat, amb els ulls fets en la meta escatològica: la comunió plena en Déu (cf. v. 25). Em detinc en el verset 24, que, en poques paraules, ofereix un ensenyament preciós i sempre actual sobre tres aspectes de la vida cristiana: l'atenció al proïsme, la reciprocitat i la santedat personal.

1. «Fixem-nos»: la responsabilitat amb el germà

El primer element és la invitació a *fixar-se*: el verb grec emprat és *katanoëin*, que significa 'observar bé', 'estar atents', 'mirar conscientment', 'adonar-se d'una realitat'. El trobem a l'Evangeli, quan Jesús invita els deixebles a *fixar-se* en els ocells del cel, que no treballen i són objecte de la sol·lícita i atenta providència divina (cf. Lc 12,24), i a *adonar-se* de la biga que hi ha en el nostre ull abans de veure la brossa de l'ull del germà (cf. Lc 6,41). Ho trobem també en un altre passatge de la mateixa Carta als Hebreus, com a invitació a «fixar la nostra mirada en Jesús» (cf. 3,1), l'Apòstol i Summe Sacerdot de la nostra fe. Per tant, el verb que obre la nostra exhor-

tació invita a fixar la mirada en l'altre, sobretot en Jesús, i a estar atents els uns dels altres, a no mostrar-se estranys, indiferents al destí dels germans. Això no obstant, ben sovint preval l'actitud contrària: la indiferència o el desinterès, que neixen de l'egoisme, encobert sota l'aparença del respecte per l'«esfera privada». També avui ressona amb força la veu del Senyor que ens crida a cadascun de nosaltres a fer-nos càrrec de l'altre. Avui Déu ens continua demanant que siguem «guardians» dels nostres germans (cf. Gn 4,9), que mantinguem relacions caracteritzades per l'atenció recíproca, per l'atenció al bé de l'altre i a tot el seu bé. El gran manament de l'amor al proïsme exigeix i urgeix a prendre consciència que tenim una responsabilitat respecte a aquell que, com jo, és criatura i fill de Déu: el fet de ser germans en humanitat i, en molts casos, també en la fe, ha de portar-nos a veure en l'altre un veritable *alter ego*, al qual el Senyor estima infinitament. Si conreem aquesta mirada de fraternitat, la solidaritat, la justícia, així com la misericòrdia i la compassió, brollaran de manera natural del nostre cor. El servent de Déu Pau VI afirmava que el món actual pateix especialment de manca de fraternitat: «El món està malalt. El seu mal el trobem menys en la dilapidació dels recursos i en l'acaparament per part d'alguns que no pas en la manca de fraternitat entre els homes i entre els pobles» [carta encíclica ***Populorum progressio*** (26 de març de 1967), n. 66].

L'atenció a l'altre comporta desitjar el bé per a ell o per a ella en tots els aspectes: físic, moral i espiritual. La cultura contemporània sembla haver perdut el sentit del bé i del mal, per la qual cosa cal reafirmar amb força que el bé existeix i venç, perquè Déu és «bo i fa el bé» (cf. Sl 119,68). El bé és qui suscita, protegeix i promou la vida, la fraternitat i la comunió. La responsabilitat amb el proïsme significa, per tant, voler el bé de l'altre i fer-lo, desitjant que també ell s'obri a la lògica del bé; interessar-se pel germà significa obrir els ulls a les seves necessitats. La Sagrada Escriptura ens posa en guàrdia davant el perill de tenir el cor endurit per una mena d'«anestèsia espiritual» que ens deixa cecs davant els sofriments dels altres. L'evangelista Lluc refereix dues paràboles de Jesús, en les quals s'indiquen dos exemples d'aquesta situació que pot crear-se en el cor de l'home. En la paràbola del bon Samarità, el sacerdot i el levita «van passar de llarg», amb indiferència, davant l'home al qual els bandolers havien desposseït i apallissat (cf. Lc 10,30-32), i en la del ric epuló, aquell home carregat de béns que no s'adona de la condició del pobre Llätzer, que mor de fam vora el seu portal (cf. Lc 16,19). En ambdós casos es tracta del contrari de *fixar-se*, de mirar amb amor i compassió. Què és el que impedeix aquesta mirada humana i amorosa envers el germà? Ben sovint són la riquesa material i la sacietat, però també el fet d'anteposar els nostres interessos i les nostres preocupacions a tota la resta. Mai no hem de ser incapaços de «tenir misericòrdia» amb qui sofreix; les nostres coses i els nostres problemes mai no

han d'absorbir el nostre cor fins al punt de fer-nos sords al crit del pobre. En canvi, precisament la humilitat de cor i l'experiència personal del sofriment poden ser la font d'un despertar interior a la compassió i a l'empatia: «El just promou els drets dels pobres, el malvat és incapaç de reconèixer-los» (Pr 29,7). Es comprèn així la benaurança dels qui ploren (cf. Mt 5,4), és a dir, dels qui són capaços de sortir d'ells mateixos per a *commoure's* pel dolor dels altres. L'encontre amb l'altre i el fet d'obrir el cor a la seva necessitat són ocasió de salvació i de benaurança.

El fet de *fixar-se* en el germà comprèn a més la sol·licitud pel seu bé espiritual. I aquí vull recordar un aspecte de la vida cristiana que d'acord amb el meu parer que ha caigut en l'oblit: la correcció fraterna amb vista a la salvació eterna. Avui som generalment molt sensibles a l'aspecte de l'atenció i la caritat en relació amb el bé físic i material dels altres, però callem gairebé del tot quan es tracta de la responsabilitat espiritual amb els germans. No era així en l'Església dels primers temps i en les comunitats veritablement madures en la fe, en les quals les persones no sols s'interessaven per la salut corporal del germà, sinó també per la de la seva ànima, pel seu destí últim. En la Sagrada Escriptura llegim: «Reprèn l'assenyat i t'estimarà. El savi serà més savi si l'instrueixes; alliçona el just i augmentarà el seu saber» (Pr 9,8-9). Crist mateix ens mana reprendre el germà que està cometent un pecat (cf. Mt 18,15). El verb emprat per a definir la correcció fraterna —*elenchein*— és el mateix que indica la missió profètica, pròpia dels cristians, que denuncien una generació que es lliura al mal (cf. Ef 5,11). La tradició de l'Església enumera entre les obres de misericòrdia espirituals la de «corregir el qui va errat». És important recuperar aquesta dimensió de la caritat cristiana. Davant del mal no s'ha de callar. Penso aquí en l'actitud d'aquells cristians que, per respecte humà o per simple comoditat, s'adeqüen a la mentalitat comuna, en comptes de posar en guàrdia els seus germans sobre les maneres de pensar i d'actuar que contradiuen la veritat i no segueixen el camí del bé. Això no obstant, allò que anima la reprensió cristiana mai no és un esperit de condemna o de recriminació; allò que la mou és sempre l'amor i la misericòrdia, i brolla de la vertadera sol·licitud pel bé del germà. L'apòstol Pau afirma: «Si descobriu que algú ha comès una falta, vosaltres, els qui heu rebut l'Esperit, ajudeu-lo a refer-se, amb esperit de dolcesa, i penseu en vosaltres mateixos, que també podríeu caure en temptació» (Ga 6,1). En el nostre món impregnat d'individualisme, és necessari que es redescobreixi la importància de la correcció fraterna, per a caminar plegats cap a la santedat. Fins i tot el just pot caure set vegades (cf. Pr 24,16), diu l'Escriptura, i tots som febles i caiem (cf. 1Jn 1,8). Per tant, és un gran servei ajudar i deixar-se ajudar a llegir amb veritat a dins d'un mateix, per a millorar la nostra vida i caminar cada cop més rectament pels camins del Senyor. Sempre és necessària una mirada que estimi i corregeixi,

que conegui i reconegui, que discerneixi i perdoni (cf. Lc 22,61), com ho ha fet Déu i ho fa amb cadascun de nosaltres.

2. «Els uns en els altres»: el do de la reciprocitat

Aquest ser «guardians» dels altres contrasta amb una mentalitat que, en reduir la vida només a la dimensió terrenal, no la considera en perspectiva escatològica i accepta qualsevol decisió moral en nom de la llibertat individual. Una societat com l'actual pot arribar a ser sorda, tant davant els sofriments físics, com davant les exigències espirituals i morals de la vida. En la comunitat cristiana no ha de ser així. L'apòstol Pau invita a cercar allò que «porta la pau i que edifica la comunitat» (Rm 14,19), intentant «complaure els altres i procurant el bé d'ells, per tal d'edificar la comunitat» (cf. *ib.* 15,2), sense cercar el propi benefici «sinó el bé de tots, perquè se salvin» (1Co 10,33). Aquesta correcció i exhortació mútua, amb esperit d'humilitat i de caritat, ha de formar part de la vida de la comunitat cristiana.

Els deixebles del Senyor, units a Crist mitjançant l'eucaristia, viuen en una comunió que els vincula els uns als altres com membres d'un sol cos. Això significa que l'altre em pertany, la seva vida, la seva salvació, tienen a veure amb la meua vida i amb la meua salvació. Aquí toquem un element molt profund de la comunió: la nostra existència està relacionada amb la dels altres, tant en el bé com en el mal; tant el pecat com les obres de caritat tenen també una dimensió social. En l'Església, cos místic de Crist, es verifica aquesta reciprocitat: la comunitat no cessa de fer penitència i d'invocar perdó pels pecats dels seus fills, però al mateix temps s'alegra, i contínuament s'omple de goig pels testimonis de virtut i de caritat, que es multipliquen. «Que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres» (1Co 12,25), afirma sant Pau, perquè formem un sol cos. La caritat amb els germans, una de les expressions de la qual és l'almoïna —una pràctica quaresmal típica junt amb la pregària i el dejuni—, rau en aquesta pertinença comuna. Tot cristià pot expressar en la preocupació concreta pels més pobres la seva participació de l'únic cos que és l'Església. L'atenció als altres en la reciprocitat és també reconèixer el bé que el Senyor realitza en ells i agrair amb ells els prodigis de gràcia que el Déu bo i totpoderós continua realitzant en els seus fills. Quan un cristià s'adona de l'acció de l'Esperit Sant en l'altre, no pot deixar d'alegrar-se i glorificar el Pare del cel (cf. Mt 5,16).

3. «Per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres»: caminar plegats en la santedat

Aquesta expressió de la Carta als Hebreus (10,24) ens porta a considerar la crida universal a la santedat, el camí constant en la vida espiritual, a aspirar als carismes superiors i a una caritat cada cop més alta i fecunda

(cf. 1Co 12,31-13,13). L'atenció recíproca té com a finalitat animar-se mútuament a un amor efectiu cada vegada més gran, «com l'aurora: cada cop es fa més clara fins que arriba el ple del dia» (Pr 4,18), a l'espera de viure el dia sense posta en Déu. El temps que se'ns ha donat en la nostra vida és preciós per a descobrir i fer bones obres en l'amor de Déu. Així l'Església mateixa creix i es desenvolupa per arribar a la maduresa de la plenitud del Crist (cf. Ef 4,13). En aquesta perspectiva dinàmica de creixement se situa la nostra exhortació a animar-nos recíprocament per a aconseguir la plenitud de l'amor i de les bones obres.

Lamentablement, sempre és present la temptació de la tebiesa, de sufocar l'Esperit, de negar-se a «comerciar amb els talents» que se'ns han donat per al nostre bé i per al dels altres (cf. Mt 25,25 i s.). Tots hem rebut riqueses espirituals o materials útils per al compliment del pla diví, per al bé de l'Església i la salvació personal (cf. Lc 12,21b; 1Tm 6,18). Els mestres d'espiritualitat recorden que, en la vida de fe, qui no avança, retrocedeix. Estimats germans i germanes, acceptem la invitació, sempre actual, d'aspirar a un «alt grau de la vida cristiana» [Joan Pau II, Carta apostòlica **Novo millennio ineunte** (6 de gener de 2001), n. 31]. En reconèixer i proclamar beats i sants alguns cristians exemplars, la saviesa de l'Església té també com a objecte suscitar el desig d'imitar-ne les virtuts. Sant Pau exhorta: «Avanceu-vos a honorar-vos els uns als altres» (Rm 12,10).

Davant d'un món que exigeix dels cristians un testimoniatge renovat d'amor i fidelitat al Senyor, tothom ha de sentir la urgència de posar-se a competir en la caritat, en el servei i en les bones obres (cf. He 6,10). Aquesta crida és especialment intensa en el temps sant de preparació per a la Pasqua. Amb els meus millors desitjos d'una santa i fecunda Quaresma, us encomano a la intercessió de la Santíssima Mare de Déu i de cor us comparteixo a tots la benedicció apostòlica.

Vaticà, 3 de novembre de 2011

Benedictus PP XVI

XX Jornada Mundial del Malalt

Missatge

«Aixeca't i vés-te'n: la teva fe t'ha salvat» (Lc 17,19)

11 de febrer de 2012

Benvolguts germans i germanes,

En ocasió de la Jornada Mundial del Malalt, que celebrarem el proper dia 11 de febrer de 2012, memòria de la benaurada Mare de Déu de Lourdes, vull renovar la meua proximitat espiritual a tots els malalts que estan hospitalitzats o que són atesos per les seves famílies, i expresso a cadascun la sol·licitud i l'afecte de tota l'Església. En l'acolliment generós i afectuós de cada vida humana, sobretot de la feble i malalta, el cristià expressa un aspecte important del seu testimoniatge evangèlic seguint l'exemple de Crist, que s'ha inclinat davant els sofriments materials i espirituals de l'home per a guarir-los.

1. Aquest any, que constitueix la preparació més immediata per a la solemne Jornada Mundial del Malalt, que se celebrarà a Alemanya l'11 de febrer de 2013, i que se centrarà en l'emblemàtica figura evangèlica del samarità (cf. Lc 10,29-37), voldria posar l'èmfasi en els «sagraments de guarició», és a dir, en el sagrament de la penitència i de la reconciliació, i en el de la unció dels malalts, que culminen de manera natural en la comunió eucarística.

L'encontre de Jesús amb els deu leprosos, descrit a l'Evangeli de sant Lluc (cf. Lc 17,11-19), i en particular les paraules que el Senyor adreça a un d'ells: «Aixeca't i vés-te'n: la teva fe t'ha salvat» (v. 19), ajuden a prendre consciència de la importància de la fe per als qui, aclaparats pel patiment i la malaltia, s'acosten al Senyor. En l'encontre amb ell, poden experimentar realment que qui creu no està mai sol! En efecte, Déu, per mitjà del seu Fill, no ens abandona en les nostres angoixes i patiments, és al nostre costat, ens ajuda a portar-los i vol guarir el nostre cor allí on és més profund (cf. Mc 2,1-12).

La fe d'aquell leprós que, a diferència dels altres, en veure's curat, torna de seguida a Jesús ple de sorpresa i d'alegria per a manifestar-li el seu reconeixement, deixa entreveure que la salut recuperada és signe de quelcom més preciós que la simple curació física, és signe de la salvació que Déu ens dóna a través de Crist, i que s'expressa amb les paraules de Jesús: la teva fe t'ha salvat. Qui invoca el Senyor en el seu patiment i malaltia, està segur que el seu amor no l'abandona mai, i que l'amor de l'Església,

que continua en el temps l'obra de salvació, mai no li mancarà. La curació física, expressió de la salvació més profunda, revela així la importància que l'home, en la seva integritat d'ànima i de cos, té per al Senyor. Cada sagrament, en definitiva, expressa i actua la proximitat de Déu mateix, el qual, de manera absolutament gratuïta, ens toca per mitjà de realitats materials que ell posa al seu servei i converteix en instruments de l'encontre entre nosaltres i ell mateix (cf. Homilia, Missa Crismal, 1 d'abril de 2010). «La unitat entre creació i redempció es fa visible. Els sacraments són expressió de la corporeïtat de la nostra fe, que abraça cos i ànima, l'home sencer» (Homilia, Missa Crismal, 21 d'abril de 2011).

La tasca principal de l'Església és, certament, l'anunci del regne de Déu, «però precisament aquest mateix anunci ha de ser un procés de guarició: “per curar els cors abatuts” (Is 61,1)» (*ibid.*), d'acord amb la missió que Jesús va confiar als seus deixebles (cf. Lc 9,1-2; Mt 10,1.5-14; Mc 6,7-13). El binomi entre salut física i renovació de l'ànima lacerada ens ajuda, doncs, a comprendre millor els «sacraments de curació».

2. El sagrament de la penitència ha estat, sovint, el centre de reflexió dels pastors de l'Església, per la gran importància que tenen en el camí de la vida cristiana, ja que «tota l'eficàcia de la penitència consisteix a restablir-nos en la gràcia de Déu i a unir-nos a ell en una suprema amistat» (Catecisme de l'Església catòlica, 1468). L'Església, continuant l'anunci de perdó i reconciliació proclamat per Jesús, invita de manera constant tota la humanitat a convertir-se i a creure en l'evangeli. Així ho diu l'apòstol Pau: «Som ambaixadors de Crist, i Déu mateix us exhorta a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu!» (2Co 5,20). Jesús, amb la seva vida anuncia i fa present la misericòrdia del Pare. Ell no ha vingut per condemnar, sinó per perdonar i salvar, per donar esperança fins i tot en la foscor més profunda del sofriment i del pecat, per donar la vida eterna; així, en el sagrament de la penitència, en la «medicina de la confessió», l'experiència del pecat no degenera en desesperació, sinó que troba l'amor que perdona i transforma (cf. Joan Pau II, Exhortació apostòlica postsinodal *Reconciliatio et pœnitentia*, 31).

Déu, «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), com el pare de la paràbola evangèlica (cf. Lc 15,11-32), no tanca el cor a cap dels seus fills, sinó que els espera, els cerca, els va a trobar allí on el rebuig de la comunió els ha tancat en l'aïllament i en la divisió, els crida a reunir-se entorn de la seva taula, en l'alegria de la festa del perdó i la reconciliació. El moment del sofriment, en el qual podria sorgir la temptació d'abandonar-se al descoratjament i a la desesperació, pot transformar-se en temps de gràcia per a aturar-se a pensar i, com el fill pròdig de la paràbola, reflexionar sobre la pròpia vida, reconeixent els errors i fallades, sentir la nostàlgia de l'abraçada del Pare i

recórrer el camí de tornada a casa. Ell, amb el seu gran amor, vetlla sempre i en qualsevol circumstància la nostra existència i ens espera per oferir, a cada fill que torna a ell, el do de la reconciliació plena i de l'alegria.

3. De la lectura de l'evangeli emergeix, clarament, que Jesús ha mostrat una predilecció particular pels malalts. Ell no sols ha enviat els seus deixebles a curar les ferides (cf. Mt 10,8; Lc 9,2.10,9), sinó que també ha instituït per a ells un sagrament específic: la unció dels malalts. La carta de Jaume testimonia la presència d'aquest gest sacramental ja en la primera comunitat cristiana (cf. 5,14-16): amb la unció dels malalts, acompanyada amb la pregària dels preveres, tota l'Església encomana els malalts al Senyor sofrent i glorificat, perquè els alleugi les penes i els salvi; encara més, els exhorta a unir-se espiritualment a la passió i mort de Crist, per a contribuir, d'aquesta manera, al bé del poble de Déu.

Aquest sagrament ens porta a contemplar el doble misteri de la muntanya de les Oliveres, on Jesús dramàticament troba, acceptant-la, la via que li indicava el Pare, la de la passió, la de l'acte suprem d'amor. En aquesta hora de prova, ell és el mitjancer «portant en ell mateix, assumint en ell mateix el sofriment de la passió del món, transformant-lo en crit adreçat a Déu, portant-lo davant els ulls de Déu i posant-lo a les seves mans, portant-lo així realment al moment de la redempció» (*Lectio divina*, Trobada amb el clergat de Roma, 18 de febrer de 2010). Però «l'Hort de les Oliveres és també el lloc des d'on va ascendir al Pare, i és per tant el lloc de la Redempció [...]». Aquest doble misteri de la muntanya de les Oliveres està sempre “actiu” també en l'oli sacramental de l'Església [...], signe de la bondat de Déu que arriba a nosaltres» (Homilia, Missa Crismal, 1 d'abril de 2010). En la unció dels malalts, la matèria sacramental de l'oli se'ns ofereix «com a medicina de Déu [...] que ara ens dona la certesa de la seva bondat, que ens ha d'enfortir i consolar, però que, al mateix temps, i més enllà de la malaltia, remet a la curació definitiva, a la resurrecció (cf. Jm 5,14)» (*ibid.*).

Aquest sagrament mereix avui una consideració més gran, tant en la reflexió teològica com en l'acció pastoral amb els malalts. Valorant els continguts de la pregària litúrgica, que s'adaptin a les diverses situacions humanes unides a la malaltia, i no sols quan s'ha arribat al final de la vida (cf. Catecisme de l'Església catòlica, 1514), la unció dels malalts no ha de ser considerada com «un sagrament menor» en relació amb els altres. L'atenció i la cura pastoral envers els malalts, per una part és senyal de la tendresa de Déu amb els qui pateixen, i per l'altra beneficia també espiritualment els sacerdots i tota la comunitat cristiana, sabent que tot allò que es fa al més petit, es fa a Jesús mateix (cf. Mt 25,40).

4. En relació amb els «sagraments de guarició», sant Agustí afirma: «Déu cura totes les teves malalties. No temis, doncs: totes les teves malalties seran

curades [...]. Tu només has de deixar que ell et curi i no rebutjar les seves mans» (Exposició sobre el salm 102,5: PL 36, 1319-1320). Es tracta de mitjans preciosos de la gràcia de Déu, que ajuden el malalt a conformar-se, cada cop amb més plenitud, amb el misteri de la mort i resurrecció de Crist. Al costat d'aquests dos sagraments, voldria també subratllar la importància de l'eucaristia. Quan es rep en el moment de la malaltia contribueix de manera singular a realitzar aquesta transformació, associant qui es nodreix amb el cos i la sang de Jesús a l'ofertament que ell ha fet de si mateix al Pare per a la salvació de tots. Tota la comunitat eclesial, i la comunitat parroquial en particular, han d'assegurar que els qui, per motius de salut o d'edat, no poden desplaçar-se als llocs de culte puguin acostar-se ben sovint a la comunió sacramental. D'aquesta manera, a aquests germans i germanes se'ls ofereix la possibilitat de reforçar la relació amb Crist crucificat i ressuscitat, participant, amb la seva vida oferta per amor a Crist, en la missió mateixa de l'Església. En aquesta perspectiva, és important que els sacerdots que presten la seva delicada missió als hospitals, a les clíniques i a les cases dels malalts se sentin veritables «ministres dels malalts», signes i instruments de la compassió de Crist, que ha d'arribar a qualsevol home que estigui marcat pel sofriment» (Missatge per a la XVIII Jornada Mundial del Malalt, 22 de novembre de 2009).

La conformació amb el misteri pasqual de Crist, realitzada també mitjançant la pràctica de la comunió espiritual, assumeix un significat molt particular quan l'eucaristia s'administra i es rep com a viàtic. En aquest moment de l'existència, ressonen de manera encara més incisiva les paraules del Senyor: «Qui menja la meua carn i beu la meua sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia» (Jn 6,54). En efecte, l'eucaristia, sobretot com a viàtic, és —tal com ho va definir sant Ignasi d'Antioquia— «fàrmac d'immortalitat, antídot contra la mort» (Carta als cristians d'Efes, 20: PG 5, 661), sagrament del pas de la mort a la vida, d'aquest món al Pare, que espera a tots a la Jerusalem celestial.

5. El tema d'aquest Missatge per a la XX Jornada Mundial del Malalt, «Aixeca't i vés-te'n: la teua fe t'ha salvat», fa referència també al proper Any de la fe, que començarà l'11 d'octubre de 2012, ocasió propícia i preciosa per a redescobrir la força i la bellesa de la fe, per a aprofundir-ne els continguts i per a testimoniar-la en la vida de cada dia (cf. Carta apostòlica *Porta fidei*, 11 d'octubre de 2011). Vull animar els malalts i els qui pateixen a trobar sempre en la fe una àncora segura, alimentada per l'escolta de la paraula de Déu, la pregària personal i els sagraments, alhora que invito els pastors a facilitar-ne als malalts la celebració. Que els sacerdots, seguint l'exemple del Bon Pastor i com a guies del ramat que els ha estat confiat, es mostrin plens d'alegria, atents amb els més febles, els senzills, els pecadors, manifestant la misericòrdia infinita de Déu amb les paraules confortadores de l'esperança (cf. Sant Agustí, Carta 95, 1: PL 33, 351-352).

A tots els qui treballen en el món de la salut, així com també a les famílies que en els seus membres mateixos veuen el rostre sofrent del Senyor Jesús, renovo el meu agraïment i el de l'Església, perquè, amb la seva competència professional i tantes vegades silenciosa, sense parlar de Crist, el manifesten (cf. Homilia, Missa Crismal, 21 d'abril de 2011).

A Maria, mare de misericòrdia i salut dels malalts, adrecem la nostra mirada confiada i la nostra pregària; que la seva compassió maternal, viscuda al costat del Fill que agonitza a la creu, acompanyi i sostingui la fe i l'esperança de cada persona malalta i que pateix en el camí de curació de les ferides del cos i de l'esperit.

Us asseguro el meu record en la pregària, mentre imparteixo a tots i cadascun una benedicció apostòlica especial.

*Vaticà, 20 de novembre de 2011,
solemnitat del nostre Senyor Jesucrist,
Rei de l'Univers*

Benedictum PP XVI

XLV Jornada Mundial de la Pau

Missatge

1 de gener de 2012

Educar els joves en la justícia i la pau

1. El començament d'un any nou, do de Déu a la humanitat, és una invitació a desitjar a tothom, amb molta confiança i afecte, que aquest temps que tenim per davant estigui marcat per la justícia i la pau.

Amb quina actitud hem de mirar el nou any? En el salm 130 trobem una imatge molt bonica. El salmista diu que l'home de fe espera el Senyor «més que els sentinelles el matí» (v. 6), l'espera amb una esperança sòlida, perquè sap que portarà llum, misericòrdia, salvació. Aquesta espera neix de l'experiència del poble escollit, el qual reconeix que Déu l'ha educat per mirar el món en la seva veritat i no deixar-se abatre per les tribulacions. Us invito a obrir l'any 2012 amb aquesta actitud de confiança. És cert que l'any que acaba ha augmentat el sentiment de frustració per raó de la crisi que aclapara la societat, el món del treball i l'economia; una crisi les arrels de

la qual són sobretot culturals i antropològiques. Sembla com si un mantell de foscor hagués descendit sobre el nostre temps i no deixés veure amb claredat la llum del dia.

En aquesta foscor, però, el cor de l'home no cessa d'esperar el matí de què parla el salmista. Això es percep de manera especialment viva i visible en els joves, i per aquesta raó m'adreço a ells tenint en compte l'aportació que poden oferir i així ho han de fer a la societat. Així doncs, voldria presentar el Missatge per a la XLV Jornada Mundial de la Pau en una perspectiva educativa: «Educar els joves en la justícia i la pau», convençuts que ells, amb el seu entusiasme i el seu impuls cap als ideals, poden oferir al món una nova esperança.

El meu missatge es dirigeix també als pares, a les famílies i a tots els estaments educatius i formatius, així com als responsables en els diferents àmbits de la vida religiosa, social, política, econòmica, cultural i de la comunicació. Prestar atenció al món juvenil, saber-lo escoltar i valorar, no és només una oportunitat, sinó un deure primer de tota la societat, per a la construcció d'un futur de justícia i de pau.

S'ha de transmetre als joves l'estimació pel valor positiu de la vida, suscitant en ells el desig de «gastar-la» al servei del bé. Aquest és un deure en el qual tots estem compromesos en primera persona.

Les preocupacions manifestades en aquests últims temps per molts joves a diferents regions del món expressen el desig de mirar el futur amb una esperança raonada. En l'actualitat, són molts els aspectes que els preocupen: el desig de rebre una formació que els prepari amb més profunditat a afrontar la realitat, la dificultat de formar una família i trobar un lloc estable de treball, la capacitat efectiva de contribuir en el món de la política, de la cultura i de l'economia, per a edificar una societat amb un rostre més humà i solidari...

És important que aquests llevats, i l'impuls idealista que contenen, trobin l'atenció justa en tots els sectors de la societat. L'Església mira els joves amb esperança, confia en ells i els anima a cercar la veritat, a defensar el bé comú, a tenir una perspectiva oberta sobre el món i ulls capaços de veure «coses noves» (cf. Is 42,9.48,6).

Els responsables de l'educació

2. L'educació és l'aventura més fascinant i difícil de la vida. Educar que ve d'*educere* en llatí significa conduir fora d'ells mateixos per introduir-los en la realitat, cap a una plenitud que fa créixer la persona. Aquest procés es nodreix de l'encontre de dues llibertats, la de l'adult i la del jove. Requereix la responsabilitat del deixeble, que ha d'estar obert a deixar-se guiar cap

al coneixement de la realitat, i la de l'educador, que ha d'estar disposat a donar-se a ell mateix. Per això, els testimonis autèntics, i no simples dispensadors de regles o informacions, són més necessaris que mai; testimonis que sàpiguen veure més enllà que els altres, perquè la seva vida comprèn espais més amplis. El testimoni és el primer a viure el camí que es proposa.

Quins són els llocs on madura una vertadera educació en la pau i en la justícia? Per damunt de tot la família, ja que els pares són els primers educadors. La família és la cèl·lula originària de la societat. «En la família és on els fills aprenen els valors humans i cristians que permeten una convivència constructiva i pacífica. En la família és on s'aprèn la solidaritat entre les generacions, el respecte de les regles, el perdó i l'acolliment de l'altre.»¹ És la primera escola on es rep educació per a la justícia i la pau.

Vivim en un món on la família, i també la vida mateixa, es veuen constantment amenaçades i, a vegades, destrossades. Unes condicions de treball sovint poc conciliables amb les responsabilitats familiars, la preocupació pel futur, els ritmes de vida frenètics, l'emigració a la recerca d'una manutenció adequada, conformant-se a vegades amb la simple supervivència, acaben per fer difícil la possibilitat d'assegurar als fills un dels béns més preciosos: la presència dels pares, una presència que els permeti cada cop més compartir el camí amb ells, per a poder-los transmetre aquesta experiència i cúmul de certeses que s'adquireixen amb els anys, i que només es poden comunicar passant junts el temps. Vull dir als pares que no es desanimin. Que exhortin amb l'exemple de la seva vida els fills a posar l'esperança per damunt de tot en Déu, l'únic del qual brolla justícia i pau autèntiques.

Voldria dirigir-me també als responsables de les institucions dedicades a l'educació: que vetllin amb gran sentit de responsabilitat perquè es respecti i valori en qualsevol circumstància la dignitat de cada persona. Que es preocupin que cada jove pugui descobrir la seva vocació, acompanyant-lo mentre fa fructificar els dons que el Senyor li ha concedit. Que assegurin a les famílies que els seus fills puguin tenir un camí formatiu que no contrasti amb la seva consciència i principis religiosos.

Que tot l'ambient educatiu sigui un lloc d'obertura a l'altre i al transcendent; lloc de diàleg, de cohesió i d'escolta, en el qual el jove se senti valorat en les pròpies potencialitats i riquesa interior, i aprengui a apreciar els germans. Que ensenyi a assaborir l'alegria que brolla de viure dia a dia la caritat i la compassió pel proïsme, i de participar activament en la construcció d'una societat més humana i fraterna.

¹ Discurs als Administradors de la Regió del Laci, de l'Ajuntament i de la província de Roma (14 gener 2011), *L'Osservatore Romano*, ed. en llengua espanyola (23 gener 2011), 3.

Em dirigeixo també als responsables polítics, demanant-los que ajudin concretament les famílies i institucions educatives a exercir el seu dret-deure d'educar. Mai no ha de mancar una ajuda adequada a la maternitat i a la paternitat. Que s'esforcin perquè a ningú no se li negui el dret a la instrucció i perquè les famílies puguin escollir lliurement les estructures educatives que considerin més adequades per al bé dels seus fills. Que treballin per a afavorir el reagrupament de les famílies dividides per la necessitat de trobar mitjans de subsistència. Que ofereixin als joves una imatge neta de la política, com a veritable servei al bé de tots.

No puc deixar de fer una crida, a més, al món dels mitjans de comunicació, perquè facin la seva aportació educativa. En la societat actual, els mitjans de comunicació de massa tenen un paper particular: no sols informen, sinó que també formen l'esperit dels seus destinataris i, per tant, poden fer una aportació notable a l'educació dels joves. És important tenir present que els llaços entre educació i comunicació són molt estrets: en efecte, l'educació es produeix mitjançant la comunicació, que influeix positivament o negativament en la formació de la persona.

També els joves han de tenir el valor de viure sobretot ells mateixos el que demanen als qui són al seu voltant. Els correspon una gran responsabilitat: que tinguin la força d'utilitzar bé i conscientment la llibertat. També ells són responsables de la seva educació i formació en la justícia i la pau.

Educació en la veritat i en la llibertat

3. Sant Agustí es preguntava: «Quid enim fortius desiderat anima quam veritatem?» 'Estima alguna cosa l'ànima amb més ardor que la veritat?'² El rostre humà d'una societat depèn molt de la contribució de l'educació a mantenir viva aquesta qüestió indefugible. En efecte, l'educació persegueix la formació integral de la persona, inclosa la dimensió moral i espiritual de l'ésser, amb vista al seu fi últim i al bé de la societat de la qual és membre. Per això, per a educar en la veritat és necessari saber sobretot qui és la persona humana, conèixer-ne la naturalesa. Contemplant la realitat que l'envolta, el salmista reflexiona: «Quan miro el cel que han creat les teves mans, la lluna i els estels que hi has posat, jo em dic: «Què és l'home, perquè te'n recordis? Què és un mortal, perquè el tinguis present?» (Sl 8,4-5). Aquesta és la qüestió fonamental que cal plantejar-se: Qui és l'home? L'home és un ésser que té en el seu cor una set d'infinit, una set de veritat no parcial, sinó capaç d'explicar el sentit de la vida perquè ha estat creat a imatge i semblança de Déu. Així doncs, reconèixer amb gratitud la vida com un do

² Comentari a l'Evangeli de Sant Joan, 26,5.

inestimable porta a descobrir la pròpia dignitat profunda i la inviolabilitat de tota persona. Per això, la primera educació consisteix a aprendre a reconèixer en l'home la imatge del Creador i, per consegüent, a tenir un respecte profund per cada ésser humà i ajudar els altres a portar una vida conforme a aquesta altíssima dignitat. Mai no podem oblidar que «l'autèntic desenvolupament de l'home concerneix de manera unitària la totalitat de la persona en totes les seves dimensions»,³ inclosa la transcendent, i que no es pot sacrificar la persona per a obtenir un bé particular, ja sigui econòmic o social, individual o col·lectiu.

Només en la relació amb Déu comprèn també l'home el significat de la pròpia llibertat. I és comesa de l'educació formar en l'autèntica llibertat, la qual no és l'absència de vincles o el domini del lliure albir, no és l'absolutisme del jo. L'home que creu ser absolut, no dependre de res ni de ningú, que pot fer tot el que li passa pel cap, acaba per contradir la veritat del propi ésser, i perd la llibertat. Contràriament, l'home és un ésser relacional, que viu en relació amb els altres i, sobretot, amb Déu. L'autèntica llibertat mai no es pot aconseguir allunyant-se d'ell.

La llibertat és un valor preciós, però delicat; se la pot entendre i utilitzar malament. «En l'actualitat, un obstacle particularment insidiós per a l'obra educativa és la presència massiva, en la nostra societat i cultura, del relativisme, que, com que no reconeix res com a definitiu, deixa com a última mesura només el propi jo amb els seus capricis; i, sota l'aparença de la llibertat, es transforma per a cadascú en una presó, perquè separa l'un de l'altre, deixant cadascú tancat dins el seu propi "jo". Per consegüent, dins aquest horitzó relativista no és possible una autèntica educació, perquè sense la llum de la veritat, abans o després, tota persona queda condemnada a dubtar de la bondat de la seva vida mateixa i de les relacions que la constitueixen, de la validesa del seu esforç per a construir amb els altres quelcom en comú.»⁴

Per a exercir la pròpia llibertat, l'home ha de superar per tant l'horitzó del relativisme i conèixer la veritat sobre ell mateix i sobre el bé i el mal. En el més íntim de la consciència l'home descobreix una llei que ell no es dona a si mateix, sinó a la qual ha d'obeir i la veu de la qual el crida a estimar, a fer el bé i fugir del mal, a assumir la responsabilitat del bé que ha fet i del mal que ha comès.⁵ Per això, l'exercici de la llibertat està íntimament relacionat

³ Carta encíclica *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 11: AAS 101 (2009), 648; cf. Pau VI, Carta encíclica *Populorum progressio* (26 març 1967), 14: AAS 59 (1967), 264.

⁴ Discurs en la cerimònia de l'Assemblea eclesial de la diòcesi de Roma (6 de juny 2005): AAS 97 (2005), 816.

⁵ Cf. Concili ecumènic Vaticà II, Constitució pastoral *Gaudium et spes*, 16.

amb la llei moral natural, que té un caràcter universal, expressa la dignitat de tota la persona, assenta la base dels seus drets i deures fonamentals i, per tant, en última anàlisi, de la convivència justa i pacífica entre les persones.

L'ús recte de la llibertat és, doncs, central en la promoció de la justícia i la pau, que requereixen el respecte cap a un mateix i cap a l'altre, encara que es distanciï de la pròpia forma de ser i de viure. D'aquesta actitud brollen els elements sense els quals la pau i la justícia es queden en paraules sense contingut: la confiança recíproca, la capacitat d'establir un diàleg constructiu, la possibilitat del perdó, que tantes vegades es voldria obtenir però que costa de concedir, la caritat recíproca, la compassió cap als més febles, així com la disponibilitat per al sacrifici.

Educar en la justícia

4. En el nostre món, en el qual el valor de la persona, de la seva dignitat i dels seus drets, més enllà de les declaracions d'intencions, està seriosament amenaçat per la tendència estesa a recórrer exclusivament als criteris d'utilitat, del benefici i del tenir, és important no separar el concepte de justícia de les seves arrels transcendents. La justícia, en efecte, no és una simple convenció humana, ja que el que és just no està determinat originàriament per la llei positiva, sinó per la identitat profunda de l'ésser humà. La visió integral de l'home és el que permet no caure en una concepció contractualista de la justícia i obrir també per a ella l'horitzó de la solidaritat i de l'amor.⁶

No podem ignorar que certs corrents de la cultura moderna, sostinguda per principis econòmics racionalistes i individualistes, han sostret al concepte de justícia les seves arrels transcendents, separant-lo de la caritat i la solidaritat: «La "ciutat de l'home" no es promou només amb relacions de drets i deures sinó, abans i més encara, amb relacions de gratuïtat, de misericòrdia i de comunió. La caritat manifesta sempre l'amor de Déu també en les relacions humanes, atorgant valor teològic i salvador a tot compromís per la justícia en el món.»⁷

«Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, perquè seran saciats» (Mt 5,6). Seran saciats perquè tenen fam i set de relacions rectes amb Déu, amb ells mateixos, amb els seus germans i germanes i amb tota la creació.

⁶ Cf. Discurs al Bundestag (Berlín, 22 setembre 2011): *L'Osservatore Romano*, ed. en llengua espanyola (25 setembre 2011), 6-7.

⁷ Carta encíclica *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 6: AAS 101 (2009), 644-645..

Educar en la pau

5. «La pau no és solament absència de guerra i no es limita a assegurar l'equilibri entre forces adverses. No es pot tenir pau a la terra sense la salvaguarda dels béns de les persones, la lliure comunicació entre els éssers humans, el respecte de la dignitat de les persones i dels pobles i la pràctica assídua de la fraternitat.»⁸ La pau és fruit de la justícia i efecte de la caritat. I és per damunt de tot do de Déu. Els cristians creiem que Crist és la nostra pau veritable: en ell, en la seva creu, Déu ha reconciliat amb ell el món i ha destruït les barreres que ens separaven els uns dels altres (cf. Ef 2,14-18); en ell hi ha una única família reconciliada en l'amor.

Però la pau no és només un do que es rep, sinó també una obra que s'ha de construir. Per a ser veritablement constructors de la pau, hem de ser educats en la compassió, la solidaritat, la col·laboració, la fraternitat; hem de ser actius dins les comunitats i atents a despertar les consciències sobre les qüestions nacionals i internacionals, així com sobre la importància de cercar maneres adequades de redistribució de la riquesa, de promoció del creixement, de la cooperació al desenvolupament i de la resolució dels conflictes. «Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu» (Mt 5,9).

La pau per a tots neix de la justícia de cadascú i ningú no pot eludir aquest compromís essencial de promoure la justícia, d'acord amb les pròpies competències i responsabilitats. Invito de manera particular els joves, que mantenen sempre viva la tensió envers els ideals, a tenir la paciència i constància de cercar la justícia i la pau, de conrear el gust pel que és just i veritable, encara que això pugui comportar sacrifici i anar a contracorrent.

Aixecar els ulls a Déu

6. Davant el difícil desafiament que suposa recórrer la via de la justícia i de la pau, podem sentir-nos temptats de preguntar-nos com el salmista: «Alço els ulls a les muntanyes: d'on em vindrà l'ajuda?» (Sal 121,1).

Vull dir amb força a tots, i particularment als joves: «No són les ideologies allò que salva el món, sinó només dirigir la mirada al Déu vivent, que és el nostre creador, el garant de la nostra llibertat, el garant del que és realment bo i autèntic [...], mirar Déu, que és la mesura del que és just i, al mateix temps, és l'amor etern. I què pot salvar-nos sinó l'amor?»⁹ L'amor es complau en la veritat, és la força que ens fa capaços de comprometre'ns amb la veritat, la justícia, la pau, perquè tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta (cf. 1Co 13,1-13).

⁸ *Catecisme de l'Església catòlica*, 2304.

⁹ Vetlla de pregària amb els joves (Colònia, 20 agost 2005): AAS 97 (2005), 885-886.

Estimats joves, vosaltres sou un do preciós per a la societat. No us deixeu vèncer pel desànim davant les dificultats i no us lliureu a les falses solucions, que ben sovint es presenten com el camí més fàcil per a superar els problemes. No tingueu por de comprometre-us, de fer front a l'esforç i al sacrifici, d'elegir els camins que requereixen fidelitat i constància, humilitat i dedicació. Viviu amb confiança la vostra joventut i aquests desitjos profunds de felicitat, de veritat, de bellesa i d'amor veritable que experimenteu. Viviu amb intensitat aquesta etapa de la vostra vida tan rica i plena d'entusiasme.

Sigueu conscients que vosaltres sou un exemple i estímul per als adults, i ho sereu com més us esforceu per a superar les injustícies i la corrupció, com més desitgeu un futur millor i us comprometeu a construir-lo. Sigueu conscients de les vostres capacitats i mai no us tanqueu en vosaltres mateixos, sinó sapigueu treballar per un futur més lluminós per a tots. Mai no esteu sols. L'Església confia en vosaltres, us segueix, us anima i vol oferir-vos el que té de més valor: la possibilitat d'aixecar els ulls cap a Déu, de trobar Jesucrist, aquell qui és la justícia i la pau.

A tots vosaltres, homes i dones preocupats per la causa de la pau: la pau no és un bé ja aconseguit, sinó una meta a la qual tots hem d'aspirar. Mirem amb més esperança el futur, animem-nos mútuament en el nostre camí, treballem per a donar al nostre món un rostre més humà i fraternal i sentim-nos units en la responsabilitat respecte a les joves generacions d'avui i de demà, particularment per a educar-les a ser pacífiques i artífexs de pau. Conscient de tot això, us transmeto aquestes reflexions i us dirigeixo una crida: unim les nostres forces espirituals, morals i materials per a «educar els joves en la justícia i la pau».

Vaticà, 8 de desembre de 2011

Benedictus PP XVI

Vida Diocesana

Enviament dels educadors cristians. Curs 2011-2012

El passat 22 de setembre, se celebrà a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana), amb molta assistència, la festa de l'Enviament dels educadors cristians. Un any més, com ja és costum en iniciar el curs, catequistes, mestres i professors –tant de l'escola concertada com de la pública–, monitors del lleure, pares de família, animadors de moviments, mossens i professors de religió, van ser convocats pel Sr. Bisbe a una trobada per a celebrar el ritus del seu enviament a col·laborar en l'evangelització dels infants, adolescents i joves de la Diòcesi de Lleida.

Les primeres paraules foren del Sr. Bisbe, per agrair a tots els presents la seva resposta a la crida. Seguidament, la Sra. Roser Garcia, fins ara Delegada de Catequesi de la Diòcesi, adreçà unes paraules de benvinguda, en les que agrai l'esperit

de servei de tots els educadors cristians i els invità a escoltar la Paraula de Déu (Lluc 10, 1-11). El cant de la Jornada Mundial de la Joventut, "Fermes en la Fe", acompanyà la pregària.

El Sr. Bisbe, comentant l'escrit de sant Lluc: "el Senyor en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar..." recordà la tasca que els educadors tenen encomanada: "preparar els cors dels nostres infants i joves perquè Ell hi pugui passar". Seguidament, Mn. Lluís Sallant, Delegat d'Ensenyament, presentà el recent missatge pastoral de Mons. Joan Piris per aquest Curs pastoral 2011-2012, titulat "Presència d'Església a la societat".

A continuació, prengué la paraula el Sr. Manuel Lladonosa,

Catedràtic d'Història de la UDL, el qual, glossant el citat missatge pastoral del Sr. Bisbe, i en el context de la profunda transformació del nostre món, reflexionà sobre el paper de l'Església. En les seves paraules, advertí sobre "la necessitat d'aprendre a mirar i comprendre la realitat social del nostre món", conclouent que els cristians estan cridats a ser "la millor llavor del nou humanisme, obert a la transcendència".

Per acabar, Mn. Ramon Prat, Vicari Pastoral, encoratjà els educadors a mantenir una actitud constructiva, a treballar en equip, a tenir present en tot moment l'esperit de les "benaurances", vetllant per la vida en comunitat, sent acollidors i atents els uns amb els altres, persones de pregària, en formació per-

manent i amb bon humor; persones obertes als dons i fruits de l'Esperit.

En la segona part de la sessió, es procedí al ritus pròpiament de l'Enviament. Després de la "Manifestació d'actituds" i de la "Manifestació del compromís" dels educadors amb l'acció pastoral de l'Església, vingué la "Imposició de mans" del Sr Bisbe sobre tots els assistents. Acabà l'acte amb el cant "Dóna'ns els dons de l'Esperit, Senyor!", seguit d'un fort aplaudiment.

En la sessió es recordà el nomenament de la Sra. Trinitat Catalán, com a nova Delegada de Catequesi de la Diòcesi de Lleida. La trobada d'educadors cristians finalitzà amb un refrigeri al pati del claustre de l'Acadèmia Mariana.

Carme Parellada

Inici de curs de l'arxiprestat "Perifèria"

L'arxiprestat "Perifèria" inicià el curs pastoral el passat dimarts 4 d'octubre, als locals de la parròquia Sant Agustí, de la Bordeta.

La reunió tingué lloc a quarts de 9 del vespre, i estaven convocats els membres dels Consells de Pastoral de les cinc parròquies que formen l'arxiprestat. Participaren una trentena de persones.

L'acte començà amb la presentació dels assistents, donat que havia persones que acudien per primera vegada. Tot seguit es feu una pregària.

Després, el salesià Joan Valls presentà el missatge que el Bisbe Píris ha adreçat aquest curs a l'Església de Lleida "Presència d'Església a la societat", dedicant especial atenció a les 8 propostes pastorals del document. I informà que tant els preveres de l'arxiprestat com el Consell de Pastoral Arxiprestal havien decidit dedicar més atenció i mitjans a la proposta núm. 5: "La preparació per al baptisme".

Es passà a la reunió per grups on es reflexionà sobre els reptes que

planteja aquesta proposta pastoral, i es constatà que cal un treball de sensibilització tant dins com fora de la comunitat cristiana, per tal que el sagrament sigui el cim d'un procés i no el principi d'aquest. Això suposarà iniciar o reiniciar en la fe els pares que vulguin batejar els seus fills.

La secretària del Consell Pastoral Arxiprestal informà de les activi-

tats en comú que tindran lloc durant aquest curs, abans però, s'agraí amb un fort aplaudiment al Sr. Antonio Monclús el servei de secretari que ha fet durant els darrers anys.

Per acabar, l'arxiprest Mn. Joan Jové, engrescà els assistents a implicar-se en aquest projecte amb el convenciment de ser llevat dins la comunitat arxiprestal.

Conxita López

El Bisbe d'Almaty, presideix l'Eucaristia a la catedral

Mons. José Luis Mumbiela, originari de la diòcesi de Lleida i des del passat mes de maig bisbe d'Almaty (Kazajstan) ha presidit el 9 d'octubre l'Eucaristia del migdia a la Catedral de Lleida, que ha estat concelebrada pel nostre bisbe Joan Piris, el Capítol de la Catedral i altres preveres.

A l'inici de la celebració Mons. Piris manifestà el goig de rebre un bisbe procedent del presbiteri lleidatà. Per la seva part, Mons. Mumbiela, expressà el seu agraïment pels dons rebuts de l'Església de Lleida, donat que en ella va ser iniciat en la fe catòlica, i més tard ordenat prevere, per això considerarà significatiu celebrar l'Eucaristia en la catedral –l'Església mare–, perquè encara que canònicament ja no pertany a Lleida, se sent prevere d'aquesta diòcesi.

Tingué paraules d'agraïment pels seus companys preveres i pels bisbes de Lleida amb els que havia treballat: Mons. Malla, Mons. Ciuraneta, Mons. Salinas i Mons. Piris, perquè tots ells havien mostrat l'esperit missioner deixant que continués exercint el seu ministeri a Kazajstan.

De manera especial destacà el paper que ha tingut en la seva vida de fe el Dr. Malla. Ell el va confirmar a Montsó i allà també l'ordenà de prevere. Explicà com Mons. Malla li demanà que anés de missioner a Kazajstan, tot i que aleshores l'Església de Lleida passava per moments difícils i manca de clergat, i ell era el més jove dels preveres diocesans. Va ser un acte de generositat envers les esglésies més pobres.

Enllaçant amb les lectures del dia digué que, l'Església de Kazajstan

està formada per catòlics que han sofert molt per diverses causes i els missioners estan allà per eixugar les llàgrimes dels què pateixen i per anunciar-los el Regne de Déu.

En acabar la celebració tingué lloc una estona de conversa en la

sagristia, on els concelebrants i alguns fidels el pogueren saludar i felicitar-lo pel nou servei que fa a l'Església universal.

Conxita López

Pregària inter-religiosa per la Pau

El Passat dia 4, va tenir lloc la Pregària inter-religiosa per la Pau que, com cada any en aquest mateix dia perquè ens acollim a l'esperit de sant Francesc i en recordança de la trobada que el Papa Joan Pau II va tenir amb els líders de les principals religions del món a Assís, ens vam aplegar també a Lleida al Teatre de l'Escorxador, els 10 grups religiosos més nombrosos de la nostra ciutat. Vam compartir una estona de pregària, meditació i cants, tot dirigit a cercar la Pau tant anhelada, demostrant que és un grup que treballa dia a dia per tal d'assolir una vida de convivència i pau dins de la diversitat.

Aquest any van ser l'Associació Espiritual Brahma Kumaris i l'Església Catòlica les que es van apropar més directament al públic assistent que, dirigits pels seus líders, ens van fer viure la calidesa de la meditació i la profunditat de la Paraula, mentre que els altres grups: Budisme Tibetà, Comunitat Bahà'í, Escola Zen Sanbo

Betània, Església Cristiana Adventista del Setè Dia, Església Evangèlica Baptista i Església Ortodoxa Romana més els Jueus i els Musulmans que van participar amb els escrits d'adhesió a la Pregària per la Pau, conjuntament i per finalitzar l'acte, van llegir el Manifest que havien preparat per aquest dia i que diu així:

- Cal pregar junts des de qualsevol tradició religiosa o camí espiritual per transmetre la Pau.
- Cal pregar junts per trobar en el nostre cor la dimensió més profunda de la nostra humanitat i per això, cal buscar espais de silenci per tal d'experimentar la Pau i viure la vida en plenitud amb la creació.
- Cal pregar junts per prendre consciència de la nostra dimensió espiritual i del nostre compromís en el món.
- Cal pregar junts perquè, si ens unim, l'efecte de la pregària és més gran i durador que si cada u fa la pregària en solitari.

- Cal pregar junts perquè ningú té el monopoli de la veritat absoluta. Hem de cultivar la comprensió del pluralisme religiós per arribar a una fermesa en la relació sense perdre la nostra identitat valorant les diferències dels altres perquè la veritat és una i simple en el seu origen i plural en la seva manifestació.

Per acabar la Pregària interreligiosa per la Pau i amb la música i cants d'un grupet del Petit Cor de la Catedral, agafats de les mans vam cantar el cànon "Agermanats anirem caminant..." amb el compromís intern de caminar buscant la pau, un any més, per retrobar-nos al 2012.

Francesca Agustí, Delegada

Certamen Marià de l'Acadèmia

En honor de la Mare de Déu del Claustre de Guissona

El diumenge dia 2 d'octubre, l'Acadèmia Mariana de Lleida, amb motiu de celebrar la festa de la Verge de l'Acadèmia Patrona de la ciutat de Lleida, organitzà el Certamen Marià dels Jocs Florals, que aquest any van lloar la Mare de Déu del Claustre de Guissona.

L'acte va començar a les 17'30 hores, amb una Missa Solemne a la Catedral Nova de Lleida, presidida per l'Arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol Balcells, concelebrant amb el nostre Bisbe Joan Piris, Canonges del cabildo Catedralici i el Director de l'Acadèmia Mariana, Antoni Agellet del Pueyo. També hi assistiren el Director Honorari de l'Acadèmia, Monsenyor Salvador Gené Giribet, les primeres autoritats de la ciutat i autonòmiques, juntament amb la presència d'un gran nombre de lleidatans que ompliren el Temple Catedralici.

A continuació, a les 7 de la tarda, en el marc de l'Auditori Enric Granados, hi hagué un Concert, interpretat per la Coral "Maristes Montserrat de Lleida", sota la direcció de Gerard Riu. El públic va quedar molt sorprès de la seva qualitat musical, així com del programa interpretat. Els assistents, en peu, varen aplaudir llargament el final del concert, amb el Cant de la Senyera i el Virolai, cantat conjuntament amb el públic. Seguidament, es va dur a terme l'acte acadèmic.

En primer lloc, va parlar el Director Honorari de l'Acadèmia Mariana i promotor dels Certàmens Marians, Monsenyor Salvador Gené, que va donar pas al mantenidor d'aquest any, l'Arquebisbe de Tarragona, Monsenyor Jaume Pujol Balcells. Tot seguit, es va fer entrega dels guardons als guanyadors dels premis de poesia, tretze en total,

que, arribats de diferents indrets de Catalunya, ens van acompanyar en el decurs del acte.

A la cloenda, varen fer uns breus parlaments, l'Alcalde de Guissona Jordi Casoliva, l'Alcalde de Lleida Àngel Ros. Va tancar l'acte el Bisbe de Lleida, Joan Piris Frígola, agraïnt a tothom la seva presència, la

qual cosa va fer més solemne l'acte. Properament, aquest Certament, adaptat, es repetirà a l'Oratori de la Patrona de Lleida i a l'església Parroquial de Guissona, on els seus autors recitaran tots els poemes guardonats. El proper any 2012, l'Acadèmia Mariana celebrarà els 150 anys de la seva fundació (1862-2012).

Trobada de voluntaris del Programa de Temporers 2011

El dia 22 de setembre se celebrà, a l'Acadèmia Mariana de Lleida, la trobada dels voluntaris que van participar als projectes d'atenció als temporers de la Diòcesi de Lleida.

A la trobada hi van participar 38 persones, procedents d'Aitona, Alcarràs, Alfarràs i Lleida. Va constar de dues parts: una primera, de presentació de la memòria, i una segona, en la que es compartí un dinar.

Les dades, en relació al programa de temporers, són les següents:

Lleida. Entrega de roba de treball i estris d'higiene. Ha estat obert 41 dies, en els que s'han atès 717 persones, de les quals 699 són homes i 18 dones. La gran majoria provenen del continent Africà.

Aitona. Entrega de 5 bosses d'alimentació durant cinc dies. Ha estat obert 21 dies. S'han beneficiat

115 persones i s'han entregat 396 bosses.

Alfarràs. Entrega, també, de 5 bosses d'alimentació. Ha estat obert 24 dies. S'han beneficiat 104 persones i s'han entregat 407 bosses

Alcarràs. S'han realitzat dos serveis: lliurament de bosses alimentàries i oferiment de dutxes. El servei de bosses (5 bosses per persona) ha estat obert tot el mes. S'han beneficiat 213 persones i s'han lliurat 781 bosses. Dutxes: 29 dies. 130 persones beneficiàries. Aquest servei es podia utilitzar cada dia.

Cal destacar, també, les campanyes de recollida d'estrís d'higiene i motxilles que s'han realitzat durant tot l'any i en les quals han participat 23 parròquies de la diòcesi i 8 escoles.

Càritas Diocesana
de Lleida

Teresa de Lisieux

Fa uns dies se'ns va oferir l'oportunitat d'evocar l'espiritualitat de Teresa. Amb motiu de la seva festa gaudirem amb les jornades de preparació. En elles repassarem la seva història i espiritualitat. Història breu i espiritualitat tan profunda com assequible. Així és el nostre Déu.

En un entorn on el jansenisme campava al seu aire, Teresa apareix com rosada evangèlica. Suavitza el rigorisme de justícia que se li atribuïa a Déu i el voluntarisme que als creients se'ls exigia.

Teresa és testimoni que la vida és do de Déu: Tot és gràcia –afirma convençuda–. Més que acumular mèrits per adquirir l'eternitat, se'ns convida a obrir el nostre cor a l'acollida i distribuir el que hem rebut en benefici dels altres. Ella, es presentarà, davant Déu, amb les mans buides. Abandó en Ell, confiança sense límits és l'actitud que la caracteritza. Sap que si marcada per la petitesa no pot pujar a Déu, Ell s'inclinarà per acollir-la al seu sí. La confiança és l'ascensor que ens elevarà fins a Ell.

No ho tingué fàcil. A més del fet que la malaltia minava el seu organisme, el seu esperit era envoltat per denses i impenetrables tenebres. La trobada amb Déu i amb el primordial de la història li resultava un mur impenetrable.

En adonar-se que la filosofia de la seva època és visceralment atea, ella es descobreix involucrada en aquesta lacerant conjuntura. Raó per la qual comparteix, amb els seus contemporanis, la taula de la increença.

L'Eucaristia va estar presidida pel nostre bisbe. Concelebrà la comunitat de pares carmelites i ens va delectar la coral Flor del Carme. Resultà festiva i altament participada. Bressolada per la paraula de Déu. Com sempre. Aquell dia va accentuar el to de tendresa i es va dirigir, preferentment, als petits. En tot això intuïm la presència clara d'aquesta jove: petita i gran als ulls de Déu.

Ester Díaz S.,
Carmelita missionera

Bicentenari del naixement del P. Palau

El diumenge 16 d'octubre, en motiu del bicentenari del naixement del P. Palau, se celebrà una Eucaristia d'acció de gràcies a la Catedral de Lleida. La presidí el nostre bisbe Joan Piris i concelebraren

una trentena de sacerdots. Acompanyà la celebració el Sr Alcalde i el Doctor Viñas, així com nombrosos amics i coneguts. Tots comparteixen la nostra missió i, en aquesta ocasió, l'alegria de l'esdeveniment.

Se celebrà la vida. La vida que se li va confiar i la que ell va generar amb el seu tarannà acollidor i solidari. Palau, home de la nostra terra, predecessor nostre en la història i en el camí de la fe, ens mostra aquesta vida des de l'ardu i fins i tot arriscat trajecte que se li assignà recórrer. Tot ell entreteixit per l'amor, fet servei incondicional a l'Església. Església, misteri, la que ell va viure: recopilació de la vida de Déu i del millor de la humanitat. Arrelat en el seu ànim el misteri eclesial, el sedueix i l'omple. El va viure amb profund sentit d'aliança i de comunió. Palau, amic i apòstol, fou admirador, testimoni i servidor d'aquest singular misteri. Gràcies a semblant experiència, pogué conjuminar, en si mateix, vocació contemplativa i apostolat desbordant i d'avantguarda. Es va solidaritzar amb tots i amb tot. Es posicionà en diferents fronts de servei, d'acord amb les urgències eclesials del moment. Al capvespre del seu itinerari, es va bolcar en els marginats del seu entorn. Atendre'ls i acompanyar-los fou una prioritat per a ell. Fins i tot els cedí part del seu habitatge i, amb ells, va començar a partir presó.

Avui, a través de Palau, l'Església reclama la nostra entrega i identificació per autenticar els seus millors continguts, perquè pugui fer-se més propera i servidora dels pobles, per atendre els necessitats. Segur que aquest home eclesial ens orientarà i acompanyarà en el projecte.

Com a colofó de l'Eucaristia, intercanviarem salutacions, goigs i preocupacions. Incrementarem, així, la bona relació al voltant d'un sobri refresc. La rehabilitació del poble d'Haití, compromís de les filles de Palau, pautà aquesta sobrietat. El número de compte corrent, a les portes de la catedral, facilità les dades a qui vulgués solidaritzar-se amb aquest malparat país. Tot el viscut aquella tarda resultà un retall de vida: la seva concreció. Com ho va ser ahir la de Palau i vol ser-ho, avui, la nostra.

Agraïm a tots el vostre suport i companyia, en nom de la meua comunitat,

Ester Díaz S.,
Carmelita missionera

Trobada de catequistes

Dilluns, 10 d'octubre, a la seu de la Delegació de catequesis, es van aplegar uns grups de catequistes de diverses parròquies de Lleida, de pobles i de col·legis concertats.

Després de fer una petita pregària, treta de les reflexions que feien el joves aquest estiu, en els dies abans de la JMJ, es procedí a la presentació del tercer llibre d'activitats. Aquest està enfocat per fer una

catequesi de postcomunió. La dinàmica que ofereix per a la catequesi és molt diferent als dos llibres d'activitats anteriors. L'eix vertebrador és l'Eucaristia i té molt en conte el temps litúrgic. La presentació consta de cinc llibrets, subdividits cadascun en cinc parts, i tenen una estètica semblant als programes d'ordinador.

Ara, la catequesi és més participativa, reflexiva i compromesa. Continuem tenint el catecisme "Jesús és el Senyor" i el treballem conjuntament amb la Bíblia.

Al finalitzar la presentació, es va obrir un diàleg entre els assistents

per veure la realitat de la postcomunió i com la duem a terme. Es van escoltar iniciatives diverses, totes elles molt enriquidores.

En el tram final, Mn. Ramon Prat va fer un resum molt ampli del nou document que aquest any ens ha presentat el senyor bisbe per a la reflexió i l'acció: Presència d'Església en la societat, i va esperonar a tothom a posar en pràctica, per a l'Advent i la Quaresma, la proposta operativa 1 del missatge episcopal.

Delegació de catequesi

Agraïment de la Delegació de Missions de Lleida

Benvolguts, benivolgudes; Hem donat per acabada la setmana d'animació missionera en motiu del DOMUND.

Volem donar les gràcies a una i cadascuna de les persones que han col·laborat per a què aquesta hagi estat realitat. Demanem, ho feu extensiu als vostres col·laboradors i persones que acompanyeu. El P. Isidre ha mostrat el seu agraïment profund i sincer per l'acollida que l'heu dispensat.

En segons lloc, voldríem demanar-vos els vostres comentaris sobre com ha anat la setmana. Durant aquesta ja hem pogut parlar; però, amb la distància dels dies passats, potser hi ha algun comentari que voldríem compartir. Ens agradarà molt escoltar-ho.

Per acabar, encara que el DOMUND hagi passat, la dimensió

missionera NO ha acabat i pot anar-se treballant amb les comunitats que acompanyeu. Recordeu, com hem parlat altres vegades, que la Delegació resta al vostre servei per treballar plegats en la construcció d'una consciència missionera real.

Sabeu que teniu a disposar aquest correu i els telèfons: 973 26 76 39 (Delegació, preferentment en horari de matí), 665 777 411 (Mònica).

Per altra banda, un informem que al web de les Obres Missionals Pontificies (OMP) –<http://www.omp.es/index.html>– surt un petit vídeo del Bisbe Mumbiela a propòsit del Domund. Ell va fer la presentació de la campanya a Madrid a la seu de les OMP.

Rebeu una salutació fraterna.

Congrés d'Hospitalitats Catalanes de la M. de D. de Lourdes

Els passats dies 22 i 23 d'octubre un bon nombre d'hospitalaris es van reunir a l'Acadèmia Mariana per a celebrar el 2n Congrés d'Hospitalitats Catalanes de la Mare de Déu de Lourdes, sota el lema "La fraternitat, clau de l'Hospitalitat".

A les 10.30 h. del dissabte, i fidels al programa preparat, Ramon Mª Reig va donar-nos a tots la seva cordial benvinguda i va fer la presentació de l'acte. Presidí la taula el Sr. Bisbe Mons. Joan Piris, acompanyat per l'alcalde de Lleida Sr. Àngel Ros i el nostre consiliari Mn. Àngel Escalles. Tot seguit, el Bisbe Joan va inaugurar el congrés fent un breu parlament on ens va recordar que "les Hospitalitats són presència d'Església a la societat; Església samaritana d'atenció al fràgil i malalt, que fa present l'amor de Déu entre nosaltres".

La conferència inaugural, sota el títol de "L'acolliment fratern i nous reptes", va estar a càrrec de la Dra. Montserrat Esquerda, Delegada de la Pastoral de la Salut, que va concloure la seva exposició dient-nos: "Els reptes d'avui són els de sempre en una societat canviant on la nostra presència amorosa és sanant i portadora d'esperança". "Passi el que passi, tot té un sentit. Estem en bones mans". En acabar la conferència, molt aplaudida i elogiada, vam tenir una petita estona de descans, seguida d'una reunió per a grups i d'una posada en comú.

Després va venir el dinar, molt apetitós i ben preparat. L'alegria i el bon humor va fer d'aquella estona un cant de germanor i harmonia entre tots els hospitalaris, que tenien ganes de compartir i gaudir d'aquell dia tan bonic i tan ple de sentit per a nosaltres.

A la tarda Mn. Ramon Prat, Vicari General del Bisbat de Lleida, va ésser el nostre segon conferenciant amb el tema: "L'acolliment fratern, clau de l'Hospitalitat". Mn. Ramon Prat, amb un llenguatge senzill i entenedor, va centrar la seva ponència en recalcar "la importància d'estimar l'altre tal com és, i de ser samaritans enmig d'una societat ferida".

A les 18 h. vam anar al Museu Comarcal i Diocesà, on vam poder admirar la bellesa de les obres allí exposades. Després, vam assistir a la celebració de l'Eucaristia a l'església de sant Llorens, on Mn. Tarragona ens explicà la importància artística i històrica d'aquesta església, tan bella i tan nostra.

Diumenge 23 d'octubre, a les 9 del matí, el Sr. Bisbe va presidir l'Eucaristia a la capella de la Verge Blanca de l'Acadèmia Mariana i, tot seguit, vam pujar al bus turístic per fer una visita panoràmica pels llocs més bonics de la ciutat. En acabar, vam pujar fins el turó on es troba el conjunt monumental de la Seu Vella. El director del Consorci, Sr. Pep Tor, ens va acompanyar en aquesta visita guiada, donant-nos una lliçó magistral d'història, art i amor a la terra

nostra. Després, ens vam dirigir vers la Catedral Nova per a visitar-la i conèixer, també, la seva història.

El dinar de cloenda va tenir lloc al restaurant Sant Bernat. Alegria,

gresca i bon humor van ser la pinzellada final a dos dies entranyables, dels que tots en guardarem un bonic record.

Mª Carme Mor

Clausura de las Jornadas de puertas abiertas de la Cofradía de la Sagrada Familia y San Cristóbal

El domingo, 16 de octubre, tuvo lugar la clausura de las Jornadas de puertas abiertas de la Cofradía de la Sagrada Familia y San Cristóbal, con motivo del 50 aniversario de Orvepard, organización vecinal de Pardiñas, donde la Cofradía tiene actualmente la sede.

Durante las jornadas se ha podido disfrutar del patrimonio cofrade de la entidad, a través de una exposición de carteles de Semana Santa de las diferentes localidades de España. A su clausura han asistido numerosos cofrades y diferentes representantes de las cofradías de la ciudad, como Manuel Rodríguez,

de los Portantes de San Lorenzo, José Manuel Gómez, del Cristo de la Agonía y Jordi Curcó, de la Piedad, el cual hizo una pequeña disertación sobre la historia de la cofradía en sus casi 60 años de trabajo. En representación del Ayuntamiento de Lleida asistió Rafael Peris, así como, por parte de la Parroquia de San Salvador, el P. Joan Jové y el P. Martí Sandiumenge.

Carmen La Rosa, presidenta de la Cofradía, tuvo unas palabras de agradecimiento a todos los que han colaborado y han hecho posible esta exposición.

Presentació pública de l'associació: "Sinergia Africana"

El passat 21d'octubre tingué lloc, a la sala de conferències de la Biblioteca Publica de Lleida, una xerrada debat amb el títol "La noció de família africana i els seus valors", organitzada per la recent creada associació "Sinergia Africana". Dita associació està formada per africans residents a Lleida, així com per lleidatans amics d'Àfrica. El

seu objectiu és donar a conèixer, a través de diverses activitats obertes al públic, la seva rica i sorprenent cultura, sovint passada per alt pels Mitjans de comunicació, al donar relleu únicament a les realitats extremes d'empobriment.

En la presentació es va agrair la presència del públic i el seu interès. El tema abordat en aquesta primera

convocatòria va ser el de la noció del “concepte de família a l'Àfrica i els seus valors”. Segons es va desprendre de l'exposició, aquesta noció té moltes implicacions i és fonamental per comprendre la seva cultura en profunditat: “conforma el motlle en el qual es forja el ser profund de l'ànima africana” i amara tota la seva cultura i idiosincràsia. Sense tenir-la present no entendríem la riquesa dels seus valors: la seva religiositat, el seu sentit del compartir, inculcat ja en la primera infància, l'alta consideració que es té als ancians, el respecte als avantpassats, els forts llaços afectius i de solidaritat entre congèneres, de clan, de veïnatge, de simple pertinença a la comunitat i de vincles establerts entre persones, encara que siguin desconegudes.

Així, la concepció de la família, a l'Àfrica negra, no s'esgota en el petit reducte de la familiar nuclear, tal com l'entendem a Europa, ni tant sols s'esgota en els llaços de con-

sanguinitat de la família extensa, entesa com els que tenen en comú el mateix avantpassat i espai vital. La noció de família africana abraça, també, a tots els membres d'un grup, encara que els llaços no siguin de parentesc. Abraça a tota persona que acull i fa un bé a una altre. La família, així, per exemple, pot estar formada per membres originaris del mateix poblat, quan aquests han emigrat i es troben lluny de la seva terra. Per això, molts africans, aquí, anomenen als amics amb el terme de “germans” o “cosins”. El sol fet de ser de la mateixa regió, mateix país o continent, els fa germans, no només de paraula, sinó de tracte i consideració.

Al final de la sessió, en un clima de cordialitat, els organitzador de l'acte van convidar els assistents a Bisap, una beguda típica i molt apreciada de l'Àfrica occidental.

Carme Parellada

Visita Pastoral del Sr. Bisbe a Cappont

En la seva visita pastoral a la Unitat de Cap Pont, que reuneix les esglésies de la Sagrada Família, Santa Teresa Jornet, i l'ermita de Grenyana, el Bisbe Joan Piris, ha mantingut reunions amb diferents grups per conèixer de prop les realitats del barri.

En la celebració de les misses dominicals ha tingut ocasió de saludar els feligresos en general, parti-

cularment a cada un dels que participen de la vida parroquial d'una manera més directa mitjançant les sessions de treball amb els grups de Catequesi, Càritas, Litúrgia, Vida Creixent, Escoltes, Economia i manteniment.

També el Sr Bisbe ha visitat cada un dels domicilis on viuen persones grans o malalts que havien manifestat el seu interès per rebre el

nostre Bisbe, acompanyat pel grup d'atenció a la gent gran que porten la Comunió habitualment a aquestes persones.

En les reunions amb les Associacions de Veïns de Grenyana i Cappont i l'Àrea de la Dona ha conegut la situació sociològica del barri i la implicació que s'ofereix des de la Unitat Pastoral.

En la seva visita al Col·lectiu Cultural de Cappont, ha valorat

la gran tasca socio-cultural que es realitza des d'aquesta entitat, on persones de totes les edats s'impliquen en afavorir una millor convivència al barri, amb la participació en moltes de les seves activitats per revivre les Tradicions de la nostra terra.

Mons. Joan Piris ha acabat la seva visita Pastoral amb una reunió amb el Consell Parroquial per concretar les directrius de la presència de l'Església en el barri.

El nou web del bisbat avança

Dimecres 9, la comissió tècnica de la comissió Web de la Delegació de Mitjans de Comunicació del Bisbat, composta per la Conxita López, responsable de dita comissió, Josep Anton Belchi, Andrea Pedrosa i Xavier Aiguabella, s'ha reunit amb el Sr Bisbe i amb Carles Sanmartín, delegat de Mitjans de comunicació, per presentar-los el projecte ja molt avançat, del nou web 2.0 que dita

comissió està preparant de manera totalment voluntària.

Val a dir, que el resultat d'aquest treball ha estat molt valorat i s'ha donat el vist-i-plau per continuar en la mateixa línia.

Quan dins de pocs mesos aquest web estigui ja funcional suposarà una gran millora respecte al web actual.

En continuarem informant!

Orígens històrics del Pare Palau

Un grup de cinquanta laics, adults, ha estat a Lleida durant el pont de Tots Sants. Representen el Carmel Missioner seglar d'Europa. Beuen espiritualitat en la vida, experiència i doctrina del **Pare Palau** i compten amb l'assessorament de les seves filles: les carmelites missioneres. Procedents de Portugal, Colòmbia, de les Illes

Balears i de diversos racons del nostre país, han realitzat la seva assemblea anual. En celebrar-se, al llarg d'aquest any, el bicentenari del naixement de Palau, han volgut acostar-se als orígens geogràfics i històrics d'aquest home de Déu.

Aquestes jornades han estat singulars. Perquè se senten família, junts han avaluat el recorregut de

l'immediat passat. Cada grup ha compartit les seves experiències. Conscients que així ajuden al creixement del col·lectiu. Junts han programat el nou tram del camí. Junts han pregat, conviscut i compartit bonics espais d'oci. Les jornades, sustentades per l'atenció, l'escolta, el debat, el discerniment i la immillorable relació, se'ls han fet curtes. No podia ser d'altra manera ja que descansaven en la Paraula de Déu, la pregària, la fraternitat i l'Eucaristia. Menció especial mereix la de diumenge. Celebrada al Santuari de Sta. Teresina, fou un esclat de vida, entreteixida per la bona preparació, l'acollida, els signes i la participació. El grup se sabia família i, com a tal, es va expressar i ho va celebrar.

La visita als llocs, ungits per la presència i situacions significatives

en l'existència del P. Palau, resultà el moment àlgid de la trobada. Iniciarem el recorregut a l'ermita de Butssènit. Allà va fer ell la seva 1a Comunió. Després ens acostarem a Aitona, escenari del seu naixement, vida familiar i creixement en la dimensió de creient. La cova, recinte privilegiat per viure, en soledat, la seva comunió amb el Déu que el sostenia, va ser el lloc més gaudit i valorat pel grup. Finalitzà el trajecte a Tarragona, on descansaven les seves restes. La vigília de Tots Sants ens trobàvem davant el sepulcre del nostre Fundador, la qual cosa va significar un singular regal de Déu.

L'assemblea ha suposat una estació de creixement per al Carmel Missioner seglar, que considera el **Pare Palau** l'orientador i l'acompanyant del seu recorregut cristià.

Inauguració de "La Botigueta"

El passat 18 d'octubre, vaig tenir la sort de ser present en la inauguració del nou local d'Arrels Sant Ignasi "La Botigueta", on es realitza el servei d'aliments. Durant la inauguració, en un moment donat vaig tenir un doble sentiment, l'un, de tristor i l'altre, d'alegria. Dos sentiments contradictoris motivats per dos pensaments que em colpien per dins. D'una part la tristor perquè la inauguració d'aquest servei representava el fracàs de la societat lleidatana, la fractura social que cada cop es va fent més profunda, amb unes persones amb les necessitats

sobradament cobertes i unes altres, a les que els hi manca el més elemental: el menjar.

Dia a dia, en la nostra societat, l'esclatxa que distancia a unes persones d'altres es va obrint més, i la igualtat d'oportunitats és menor, fets que, en aquests moments de crisi, s'aguditzen més. Tots els que hi érem presents en l'acte, polítics, eclesiàstics, voluntaris i voluntàries manifestàvem alegria per la inauguració. En els discursos, vaig percebre un cert conformisme davant d'aquesta realitat, una mena de resignació, alhora que una manca de crítica

vers nosaltres mateixos i al tipus de societat que hem creat, on hi ha un percentatge, cada cop més elevat, de persones que no tenen el més elemental per viure amb dignitat: menjar, casa i treball.

D'altra part vaig sentir alegria, sobretot per les persones que necessiten menjar per poder subsistir en el seu dia a dia, perquè disposaran d'un lloc digne on poder anar a demanar el més imprescindible, un lloc digne que té en compte a la persona. Aquest fet ajuda a millorar la seva autoestima.

Les nostres entitats que estan al servei dels més necessitats i de les persones amb dificultats han de procurar que el tracte sigui singular, amb estima i delicat. Es tracta d'un distintiu que pot generar esperança per al dia de demà. D'aquesta manera farem la nostra aportació per una nova societat on les igualtats

d'oportunitats es donen de veritat. Una societat que avança, amb una educació de qualitat i gratuïta, on tots i totes poden desenvolupar el seu potencial i donar el millor de si mateixos, on disposem d'una sanitat que ens ajuda a poder continuar creant i desenvolupant les nostres habilitats i creativitats.

Per acabar, vull donar gràcies a tots els voluntaris i voluntàries d'Arrels Sant Ignasi, per aquesta millora en el servei d'aliments per als més necessitats de la nostra societat lleidatana, amb l'esperança que un dia aquest servei no serà ja necessari en la nostra societat, perquè tots els ciutadans i ciutadanes tindran les seves necessitats bàsiques cobertes.

Gràcies Arrels Sant Ignasi.

Manuel Díaz Martos,
Membre de Justícia i Pau de Lleida

Trobada de voluntaris i voluntàries de Càritas

Dissabte 12 de novembre al matí, d'hora, ens vam trobar un bon grup de persones voluntaris/es en la III Trobada General de Voluntariat de Càritas Lleida. La trobada va tenir tres parts:

1. Presentació del resultat i anàlisi de l'enquesta realitzada a voluntaris/es... la Pilar Echaz va fer i presentar aquest magnífic treball.

2. El testimoni de la Conxita Llonc, Montserrat Canals, Ma Do-

lores Cabello i Josep Anton De La Fuente que ens van compartir la seva història personal de voluntariat, motivacions... la qualitat humana que van transmetre els membres de la taula rodona va ser emocionant, proper... una delícia.

Després un petit descans, un cafetó, converses...

3. La Mari Patxi Ayerra ens va exposar el tema "Ser voluntaria/o de Càritas, una experiència de cre-

cimiento y entrega". La xerrada va estar el llacet de milers de colors del matí. Divertida, autèntica, profunda... ens feia reflexionar que no som voluntaris/es unes hores al dia sinó que el ser voluntari/a és un estil d'anar per la vida en base l'evangeli, els altres i jo en les coses quotidianes i senzilles.

Tot el matí va estar farcit de vida, fent colla i grup en sintonia

en la vivència de Déu i reflexionant sobre la tasca del voluntari/a ben feta, amb responsabilitat i alegria, al servei de les persones que ens rodegen i al servei de la dignitat dels empobrits i exclosos d'arreu del món... dels que podem ser, com a mínim, al costat i sempre cercant una vida digna i justa per a tothom.

Montse Claveria

Les campanes de Castellldans compleixen 50 anys

És un costum molt antic de convocar el poble cristià a l'assemblea litúrgica amb algun senyal o so, per avisar-lo així dels principals esdeveniments de la comunitat local. Per això, la veu de les campanes ha marcat sempre d'alguna manera la vida del poble de Déu: quan el poble s'alegra o plora, quan dóna gràcies o suplica. Per totes aquestes circumstàncies, la veu de les campanes invita el poble cristià a aplegar-se i celebrar en comunitat.

Gràcies a aquesta estreta relació que les campanes han tingut sempre amb la vida del poble de Déu, han acabat sent-ne uns membres més. De manera que se les beneeix i bateja amb noms propis, abans de col·locar-les al campanar.

És el cas de les quatre campanes de la Parròquia de Castellldans, que van ser beneïdes, batejades i col·locades fa 50 anys. Aquestes van rebre els noms de Maria Assumpta

(patrona de la Parròquia), de Columba (una dels 2 patrons del poble), de Josepa i Montserrat (patrona de Catalunya). Al llarg d'aquests 50 anys han anat acompanyant el poble i la comunitat cristiana, segons el ritme de la vida i de les celebracions religioses.

Per agrair, doncs, a Déu el servei incansable d'aquestes "quatre companyes seves", la Parròquia i tot el poble de Castellldans es va reunir, el passat dissabte dia 5 de Novembre, per celebrar una Missa solemne d'acció de gràcies, presidida pel nostre Bisbe Joan, acompanyat del Rector Mn. Robert Louan i d'altres quatre preveres de la nostra Diòcesi.

La celebració, que va acabar amb un dinar popular, va ser per a tot el poble i la seva comunitat cristiana una gran oportunitat de comunió fraterna i de fervor religiós. Un gran moment fou la seva prepa-

ració, que va necessitar la implicació, tant de les autoritats polítiques com de totes les forces vives de la comunitat parroquial. A tots, en nom del Bisbe, expressem el nostre profund

agraïment, amb l'esperança de tornar a trobar-nos d'aquí 50 anys en el centenari.

Mn Robert Louan,
Rector de la parròquia

Convivència dels Equips de Lleida d'Encontre Matrimonial

El propassat 8 d'octubre de 2011, les parelles dels Equips de la Comunitat de Lleida d'Encontre Matrimonial es van reunir per celebrar una convivència. Amb aquesta jornada s'iniciaven oficialment les activitats d'aquest curs.

El lloc va ser a Raimat, en una casa gran, expressament pensada per a famílies nombroses, trobades d'amics, convivències i celebracions eucarístiques. Té un nom prou suggerent, "Betània", i és un lloc de trobada per a la oració, per a l'acollida i l'abraçada fraternal.

El material de treball va ser proporcionat per la Mesa Zonal de la nostra Zona I. Es va començar amb una oració-reflexió per tal d'ajudar al recolliment i centrament. A continuació, es va prosseguir segons la programació preparada.

El text de Zaqueu (Lc 19, 1-10) es va treballar des de tres vessants de vivència:

a. Des de la perspectiva de la gent, que tot ho jutja des del punt de vista del costum, del que sempre s'ha fet així i/o fins ara, del que diran, del predomini de la llei...

b. Des de la perspectiva de Jesús, que dóna una interpretació diferent a la llei. Ell s'apropa, es fa el trobadís per amor, per donar una altra oportunitat, per a oferir felicitat, que és en definitiva el Pla de Déu en nosaltres. Jesús és el nostre camí, veritat i vida. Solament una vida viscuda des del que Ell proposa dóna sentit a la nostra existència.

c. Des de la perspectiva de Zaqueu, que aprofita aquesta oportunitat que Jesús li proporciona i es reconcilia amb la seva consciència, amb els seus conciutadans i amb Déu. Torna el que ha robat i, fins i tot, amb escriu.

Va ser una bona ocasió per a repassar una altra vegada la nostra visió, carisma i espiritualitat d'Encontre Matrimonial.

Després de donar les notícies locals de rellevància, es va fer una oració d'acció de gràcies. Es va acabar amb un berenar, la neteja del lloc i una abraçada col·lectiva de comiat.

Des de la Coordinació Local de Lleida.

Joan Morell i Carme Ybarz

Francesc Palau, un referent sacerdotal

El passat dilluns, 21 de novembre, es va celebrar una jornada de recés sacerdotal. Va orientar la reflexió la Gna. Mª Jesús Zabalza, carmelita missionera. Com a teló de fons va tenir la pastoral del nostre bisbe, Joan Piris: Presència d'Església a la Societat. Com a complement, el Document de la Conferència Episcopal Tarraconense, escrit en motiu del 25 aniversari d'Arrels Cristianes de Catalunya. Com a perspectiva, els Lineaments de la pròxima assemblea general dels bisbes. I com a referent, a Francesc Palau.

Fill de les nostres contrades, sacerdot i carmelita, el P. Palau va recórrer el trajecte de l'existència des del millor de si mateix. No es va aturar en els afalacs de banalitats. Tampoc en l'escorça de les estructures. Ni a nivell personal, ni d'història, ni d'Església. Les perforà i va arribar fins als millors continguts. Tant des del pla personal com de les circumstàncies. Mediador entre Déu i el seu poble, va acostar la vida de Déu als qui la requerien i necessitaven. També la història pròpia i dels seus semblants, a Déu bondadós, per tal que l'autentifiqués, la desplegués, la dignifiqués. Actitud inherent a la seva vocació de carmelita.

Va descobrir l'Església com a misteri. Deixà que ocupés el centre del seu carisma i que fecundés el seu apostolat. Ell es percebia el seu espòs. Com a concreció acollia, amb sol·licitud, tota mena de propostes que, referents a l'Església, rebia. Al mateix temps, la servia de forma incondicional. Amb generositat sorprenent. Més tard, al capvespre de la vida, es va descobrir pare, per la seva condició sacerdotal. Amb aquest foc, arrelat en les entranyes, es va col·locar en l'avantguarda de la història.

Des d'allà, atalaiava per on discorria. Caminava al seu ritme i atenia les urgències i necessitats humanes, en el moment adequat. Atent a elles transitava la seva existència i servei. Per això donava al trast amb el desfasat. Expert en aquestes arts, el detectava de lluny. Així, promocionava la vida del seu entorn. Així, va ser testimoni acreditat: el sacerdot que necessitaven. Com en tantes ocasions, Palau és referent, estímul i germà de camí en l'aventura sacerdotal.

Ester Díaz S.,
Carmelita missionera

Dia internacional de les persones amb discapacitat

La Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat, coneguda per tothom com la FRATER, va commemorar, amb una Tro-

bada Poètica, el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat, que se celebra arreu del món el 3 de desembre.

Ho feu el matí del diumenge 27 de novembre, en el marc del paranimf de l'Acadèmia Mariana. La Trobada s'inicià amb la celebració de l'Eucaristia, oficiada pel vicari general Mn. Ramon Prat i solemnitzada per la Coral de l'Hospitalitat de Lourdes, dirigida per Maria Sánchez. Un bon grup de membres de la FRATER, encapçalats per la seva presidenta, Maria Dolores Hidalgo, així com representants d'altres entitats i representacions de les institucions, assistiren a l'acte religiós previ al literari i cultural.

Finalitzada la celebració, s'inicià el recital poètic dedicat en bona part al poeta Joan Maragall, amb ocasió del 150 aniversari del seu naixement i el centenari de la mort. Així un bon nombre de rapsodes i poetes lleidatans, com Ferran Leon, Paquita Oto, Joan Bellostas, Mª Cruz Nevot, Puri Terrado i Jordi Nicuesa, recitaren davant el públic algunes de les poesies més conegudes del "poeta de la paraula viva" com així s'ha definit a Joan Maragall. Poesies conegudes com l'Empordà, el Cant Espiritual o la Vaca Cega, ressonaren en el modernista paranimf de l'Acadèmia. Tanmateix, altres poetes com Maria Pijuan, amb la seva poesia "La filla de l'Empordà", que recità amb emoció i sentiment o la coneguda Mari Carme Mor, amb la seva poesia "Fulles de Tardor", oferiren les seves composicions en aquest acte solidari i de germanor amb els discapacitats i l'entitat cristiana FRATER que els aplegà. També llegí Jaume Roca, recitant la poesia "Amando a Maria", que per l'ocasió havia compostat la

seva germana Maria Teresa Roca, que no va poder assistir al recital.

La Trobada va concloure amb una segona part, en la qual es llegiren alguns dels treballs guardonats en els Premis de Narracions FRATER, que tots els anys l'entitat convoca, a l'entorn de la festa de Sant Jordi. Així, el nen Martí Torres del col·legi Valeri Serra de Bellpuig, va llegir la seva narració "Una gran oportunitat". Aquest fou el primer premi de Primària en la 30ena i darrera edició del Concurs. Alhora, Raquel Herrera, del col·legi Sant Jordi de Puigverd de Lleida, va llegir el seu treball "El nou Blai", segon premi de primària.

La trobada va concloure amb la interpretació de l'havanera "Ulls verds" a càrrec de la Coral de l'Hospitalitat de Lourdes, que va intercalar alguns temes musicals durant l'acte.

La president de FRATER, Maria Dolors Hidalgo, amb paraules emocionades, va agrair a tots la seva participació, i molt especialment als rapsodes, poetes i a la coral, per haver contribuït al lluíment de la trobada, apostant per la seva continuïtat en propers anys.

La trobada continuaria posteriorment amb un dinar de germanor. Dos són els actes més emblemàtics que la FRATER organitza al llarg de l'any, i tots dos amb una caràcter eminentment cultural: la diada de lliurament dels Premis de Narracions Frater, a l'entorn de la diada de Sant Jordi, i aquest recital o Trobada Poètica, que s'organitza tots els anys per a commemorar el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat.

Pessebre monumental P. de la Mare de Déu de la Mercè

El 8 de desembre, festa de la Immaculada, ha tingut lloc a la Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè dels pares Mercedaris de Lleida, la benedicció i inauguració del seu pessebre parroquial.

El rector de la Parròquia, el P. Joaquín Millán, entusiasta pessebrista i artífex de la seva construcció, va procedir a beneir les diverses imatges del Nen Jesús que formen part del pessebre monumental i dels altres set conjunts pessebristes que, col·locats en diversos espais del temple, conformen l'imponent conjunt pessebrista de la Mercè.

Els col·laboradors en la construcció del pessebre van ser qui, una vegada beneïts els Nens Jesús de les diverses escenes bíbliques, commemoratives del Naixement i de la Infància de Jesús, han encès les llums de cada una de les escenes, començant pel monumental pessebre central.

El P. Millán va destacar l'esforç i el treball que ha representat per la

Parròquia la construcció i muntatge del pessebre, tenint en compte les seves considerables dimensions de gairebé 100 metres quadrats de superfície. Tanmateix va explicar que són unes 300 les figures que componen les escenes de tot el conjunt del pessebre, amb l'escena central del Naixement i les ja clàssiques i complementàries de l'Anunciata, els Reis Mags, el rei Herodes, la Fugida a Egipte... a més a més dels pastors, ovelles i demés figuretes que complementen els passatges bíblics. Segons ell, la raó més important de construir un pessebre és el seu valor catequètic.

El Pessebre de la Mercè va poder ser visitat durant totes les festes de Nadal. Alhora, la Parròquia representà també, enguany, el Misteri del Naixement de Jesús a mena de pessebre vivent. La primera de les representacions tingué lloc el diumenge 18 de desembre, a les 8 h. de la tarda.

Conferència de Mn. Ramon Prat i Pons

El primer diumenge d'Advent, 4 de desembre de 2011, a l'Església parroquial de les Borges Blanques, Mn. Ramon Prat va donar la conferència "Advent temps d'esperança". Mn. Prat la va desenvolupar en quatre parts: el camí de renovació a la nostra diòcesi

de Lleida, els reptes i signes d'esperança, la unitat d'acció pastoral i la formació dels agents de pastoral.

La primera part la desenvolupà basant-se en la carta pastoral del Sr. Bisbe "Entre tots i per al bé de tothom", destacant la resposta massiva que hi va haver als qüestionaris

d'aquesta primera carta. Les seves conclusions es presentaren en l'Assemblea diocesana de Lleida.

També va explicar que, com a conseqüència de les respostes de la primera, van néixer la segona i la tercera Carta pastoral: La Iniciació Cristiana, Creure, Viure, Anunciar la fe i Presència d'Església a la Societat.

En la segona part, remarcà molt especialment la labor de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'acció Caritativa i Social i les altres àrees de suport pastoral a les comunitats, l'evangelització, l'espiritualitat i la formació, destacant l'IREL com a centre formatiu del bisbat.

En la tercera, va incidir en la nova Unitat d'Acció pastoral, formada per Bell-lloch, Alamús, Les Borges Blanques, Juneda, La Floresta, Puiggròs, l'Albagés, Castellldans i Artesa de Lleida. Va incidir en l'aprofitament de recursos humans per la predicació de l'Evangeli, meta dels cristians. Animà els assistents a formar-se i remarcà els mitjans de

que disposa el bisbat. També explicà el seu camí per arribar a prevere, en una època en que era moda la secularització i en la que de cap manera era fàcil ser prevere.

I ja en la quarta part, va explicar tots els estudis que es podien portar a terme per poder ser agents de pastoral, posant com a exemple el d'Os de Balaguer com a pal de paller per un futur que es preveu amb pocs preveres. Donà varis exemples de companys preveres que portaven varies parròquies, auxiliats per agents de pastoral amb un servei immens a l'església.

En la conclusió deixà la pregunta reflexiva i personal de l'Advent: Em sento cova de Betlem? He aplanat el camí per rebre a Jesús en el meu cor?

Cal destacar que, entre els fidels assistents a l'acte, hi figuraven persones vingudes de tota la Unitat d'Acció Pastoral.

Josep Domènech

Bicentenari del P. Palau a l'ermita de Butsènit

Les Carmelites Missioneres de Lleida acudeixen tots els anys en motiu de la festa del P. Palau a l'ermita de Butsènit. Una placa que elles mateixes van col·locar el dia de la Mare de Déu del Carme de l'any 2007, vora la porta

de l'ermita, recorda que en aquell santuari, a l'any 1825, va fer la seva Primera Comunió el beat Francesc Palau i Quer.

Enguany també hi van anar, el passat diumenge 4 de desembre, tot i que, en aquesta ocasió, tingué

un caire de celebració especial. Es commemorava el Bicentenari del naixement del P. Palau.

El rector del Santuari i Parròquia de Butsènit, Mn. Josep Anton Lapena, donà la benvinguda a les religioses carmelites, alhora que en la seva homilia és referí a Butsènit com un lloc palautià, recordant com fou en aquest santuari que l'infant Francesc Palau rebia Crist en el seu cor, davant la petita imatge de la Mare de Déu de Butsènit: "...un Crist que ell seguí amb total fidelitat, proclamant arreu la Bona Nova de l'Evangeli i donant testimoni amb paraules i fets".

En finalitzar la celebració, la germana Ester Díaz agrai l'acollida que tots els anys dona Butsènit a les religioses, aprofitant l'avinentsa per convidar tothom a participar en la cloenda del Bicentenari del P. Palau a Aitona, on nasqué el Beat, el 29 de desembre. La celebració i trobada de les filles del P. Palau a Butsènit va cloure als peus de la petita imatge de la Mare de Déu, que les religioses van venerar mentre es cantaven els seus Goigs, com també, potser, els havia cantat el mateix P. Palau:

*Puix és vostre Nom, Maria,
Sol i lluna en ple zenit:
De Butsènit, Mare pia,
sigueu llum de l'esperit.*

Mons. Joan Piris beneeix els "Jesusets"

El bisbe de Lleida Joan Piris, de visita pastoral a la parròquia de Sant Martí de Lleida, va presidir enguany la benedicció dels "Jesusets" dels pessebres, que desenes d'infants van portar a l'església el tercer diumenge d'Advent, l'11 de desembre, anomenat "Diumenge Gaudete", com un crida a alegrar-nos davant la vinguda del Senyor.

La benedicció s'organitza conjuntament per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes i la parròquia, en el marc dels actes del Cicle de Nadal. La benedicció la feu el Sr. Bisbe en finalitzar la Missa de la 1 de la tarda, amb una església plena de gom a gom, on els infants tingueren un especial protagonisme.

El bisbe de Lleida en la seva homilia donà gràcies i felicità als pessebristes lleidatans pel seu treball: "que fa present el Pessebre en el nostre Nadal cristià, com un símbol i una presència del Déu infant". Mons. Piris digué que no és podia separar el Naixement de Jesús de la seva mort i resurrecció, tot convidant els fidels a viure el naixement de Jesús amb una resposta d'admiració i lloança per què: "Amb el Nadal donem inici a la història de la Salvació, al Jesús de Betlem i al Jesús de Jerusalem", digué.

Tots els infants que van portar els "jesusets" a beneir, van ser obsequiats per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, amb una postal on es reproduïx la imatge del Nen

Jesús que es venera en la Cripta de la basílica de la Nativitat de Betlem. Las postals van arribar a Lleida trameses pels franciscans de Terra Santa, custodis dels Sants Llocs,

amb la col·laboració com a mitjancers dels "frarets" de la capital del Segrià, nom que és dona a Lleida als franciscans.

"Maria, plenitud del rebre i del donar-se"

Advent és el temps marià per excel·lència. Pau VI, en la "Marialis Cultus", ens exhorta a dirigir la nostra mirada vers Maria, model per a viure aquest temps. Ens traslladem a Natzaret i ens preguntem: què va trobar Déu que va posar els seus ulls en aquest humil lloc?... Trobà una dona buida, espai incondicionat per Déu. Verge, disposició total a la gràcia.

De dos buidatges neix Jesucrist: de Déu que s'abaixa i del de Maria. És propi de Déu abaixar-se, encarnar-se: feliç tu, ... perquè estàs buida de tu mateixa. El teu espai interior et fa matriu de la Paraula per la qual Déu s'ha historitzat! "(J. Melloni).

Advent: venir, esdevenir (dins). Maria se sap ja habitada per Crist, el seu advent va ser un viure amb plena consciència aquesta realitat. Advent és temps per viure en la presència de Crist en nosaltres, que d'ara endavant, es manifestarà de forma cada vegada més plena.

Maria és plenitud del rebre i del donar-se, més encara, és plenitud del rebre's, perquè Aquell que s'encarna en nosaltres és la nostra pròpia "mismidad" i de tot el que és. I és plenitud del donar-se, perquè no

consisteix a donar una mica de mi, sinó donar-se des de la totalitat de la persona. Un bon exercici durant aquest temps és fer una parada en la nostra activitat diària i viure espais de silenci interior, que ens possibilitin percebre la presència de Crist en tot.

"L'àngel va entrar on ella estava..." La gràcia de Déu irromp en la seva quotidianitat. Així succeeix també en la nostra vida. "Es compleixin en mi les teves paraules..." El "es faci" de Maria la remet als principis de la creació, renovant el "es faci" de Déu. Aquell es fon amb el de Maria i així, ella va donar a llum a la veritable Llum. Dir "es faci" és saviesa de l'acceptació. És un sí a l'existència.

Maria, en quant se sap gràvida de Déu, es posa en camí. El seu Advent la porta a Ain Karim. La veritable experiència de Déu ens porta del silenci a donar un salt qualitatiu del "jo" al "nosaltres".

"Mireu: la verge tindrà un fill i li posaran Emmanuel, que vol dir Déu amb nosaltres". Maria és icona de la humanitat nova, cristificada, en aquesta plenitud del rebre i del donar-se, tal com s'esdevé en el si de la Trinitat.

Mireya Hernández Àvila, cmt

Segona conferència d'Advent a Juneda

El passat diumenge 18 de desembre, al temple parroquial de Juneda, tingué lloc la segona conferència-reflexió en motiu de l'Advent, a càrrec de la Doctora Montserrat Esquerda, Delegada Diocesana de la Pastoral de la Salut. Aquestes conferències han estat programades per la Unitat d'Acció Pastoral de La Floresta, les Borges Blanques, Juneda i Puiggròs.

En la conferència, la Sra. Esquerda ha fet referència als canvis soferts per la societat durant els últims vint-i-cinc anys que, de tan accelerats, han fet difícil a les persones educades en els valors d'abans reconèixer-se en ella.

En relació al sofriment i al dolor del malalt, que com a metgessa li toca viure de molt a prop, ha aconsellat mantenir la serenitat, restant en actitud d'escolta i pregària. Es va basar en l'Evangeli de Marc (Mc 1, 29-39). Jesús dona la mà a la sogra de Pere, que era al llit amb febre. Ella es llevà i, a més, es va posar a servir la taula.

La conferenciant donà molta importància a aquest contacte amb els malats i aconsellà escoltar-los, malgrat que la seva conversa sia repetitiva i pesada. Molts malats –digué– per assumir la seva malaltia,

han de repetir moltes vegades la circumstància que han viscut. I afegí que, després d'aquest procés, no cal descartar poder dir al malat: “agafa la teva llitera i camina”.

Seguint el paral·lelisme de Marc, feu una reflexió en el fet que Jesús, a l'endemà d'aquesta curació, i molt de matí, anà a pregar a un indret solitari. Quan els deixebles el varen trobar li digueren que tothom el buscava i ell els contestà: “anem a altres pobles a predicar”. La Doctora va relacionar aquest “anem” amb la labor dels voluntaris. Estar-se a l'Església o a qualsevol lloc, esperant, no és la solució, sinó sortir a d'altres indrets i pobles donant el que s'ha après.

Durant la seva xerrada, Montserrat Esquerda intercalà frases de Sant Agustí i d'altres, a més d'anècdotes de la seva experiència personal, que foren seguides amb molt interès pels assistents.

Al finalitzar l'acte, i com a pregària, es canta el Magnificat, acompanyats de la guitarra de Mn. Josevi, el Vicari. Amb aquest acte es tanquen les reflexions de l'Advent, a l'espera del naixement de Jesús a la nit de Nadal.

Josep Domènech

Índex General de l'any 2011

Diòcesi

Ajudant a viure

Solidaritat i/o fraternitat	5
Fidels a la missió rebuda.....	6
Comunió fraterna i escolta constant	7
¿Societat “sostenible” o “responsable”?	8
Iniciació cristiana en una nova època	10
El banc de prova de la malaltia	11
Novament interpel·lats	12
Evangelitzar i transmetre la fe	13
Nous preveres	15
Quaresma, camí de purificació.....	16
Vocacions sacerdotals i seminari	17
Cinquanta anys a Cali	18
El primer dia de la setmana	19
Un dejuni que humanitza.....	85
Coherents amb la pròpia identitat	86
Una setmana ben especial.....	87
Pasqua 2011 i món millor.....	88
El Papa de l'Evangeli del treball	90
Assemblea diocesana	91
Vocacions d'especial consagració	92
Diumenge i Eucaristia	93
Beneïm el Senyor tots plegats.....	94
En la nostra era digital	95
Pentecosta, l'Església en el món	97
Vida consagrada contemplativa.....	98
Aquelles comunitats primeres	99
Parlant de valors.....	165
Ressó d'un camí fet amb il·lusió	166
Catòlics en la vida política	167
Silenci contemplatiu i diàleg	168
Cultura digital i evangelització.....	170
La Catedral, seu de l'Església particular	171

Un servei d'acolliment i orientació	172
Una església que viu i actua en la història	173
“Era a la presó i vinguéreu a veure'm”	174
Una esclava molt lliure	229
“Que us lloïn tots el pobles!” (Salm 66).....	230
Un sant de casa nostra.....	231
Així us envio Jo (Jo 20,21)	232
Ordenacions a la Catedral	234
La teva Església amb tu, amb tothom	235
¿Notícia o esdeveniment?	236
Catòlics presència d'Església.....	237
La proposta per a l'Advent.....	238
Pobresa juvenil.....	240
Discernir i arrelar les motivacions.....	241
Identificar-se amb Jesús.....	242
Nadal 2011	243
Ordenació de preveres i diaques	
Mn. Santiago Mataix i Mn. Jaume Melcior. Homilia....	21
Mn. Josep Vicent Forner Calpe. Homilia.....	101
Mn. Manuel de la Varga i Mn. Lucas Evung. Homilia..	246
Cartes de Mons. Joan Piris	
Al clergat de Lleida.....	105
Als nens i nenes de Primera Comunió	106
Presència d'Església a la societat	
Missatge de Mons. Joan Piris.....	176
Decrets	
Constitució Consell Diocesà Assumptes Econòmics	25
Estatuts Caritas Diocesana	104
Confirmacions	
Primer trimestre	26
Segon trimestre.....	107
Tercer trimestre.....	187
Quart trimestre.....	249
Felicitació de Nadal	
El Sr. Bisbe felicita el Nadal	245
Vicaria General:	
Facultat de Teologia de Catalunya	
Nomenament de Mn. Ramon Prat	27

Consell Presbiteral	
Sessió del dia 20 de juny.....	108
Sessió del dia 26 de setembre.....	188
Sessió del dia 28 d'octubre.....	250

Vicaria de Pastoral:

Consell Pastoral Diocesà	
Sessió del dia 8 d'abril	110

Assemblea Diocesana

Propostes pastorals de Mons. Piris	110

Secretaria General:

Nomenaments	
Nomenaments 1r trimestre.....	28
Nomenaments 2n trimestre	117
Nomenaments 3r trimestre.....	191
Nomenaments 4t trimestre.....	252

Necrològiques

Mn. Ramon Sanmartí Farré.....	29
Mn. Francesc García Fillat.....	253
Mn. Francisco Soldevilla Bernad	253
Mn. Ignasi Pelegrí Macarulla.....	254

Ordenació Bisbe d'Almaty

Del prevere lleidatà, José Luis Mumbiela	119

Salvi Huix Miralpeix

Reconeixement martiri del que fou bisbe de Lleida.....	121

Càritas Diocesana:

El dret a l'habitatge	
Un dret hipotecat o en liquidació	123

IREL:

Conveni entre el Museu de Lleida i l'IREL.....	256

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 197	31

Comunicat de la reunió núm. 198	125
Comunicat de la reunió núm. 199	195
Comunicat de la reunió núm. 200	259
Delegació de Família i Vida	129

Conferència Episcopal Espanyola Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

Quaresma 2011	46
XLVIII Jornada Mundial Pregària per les Vocacions	131
XLV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials...	135
Quaresma 2012	263
XX Jornada Mundial del Malalt	268
XLV Jornada Mundial de la Pau	272

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Celebració de la festivitat de la Sagrada Família a la Unitat Pastoral de Capponet	51
Missa del Gall Interparroquial a l'Albagés	51
Festa de Sant Sebastià al Pont de Suert: 425 anys	54
Cicle de Nadal a l'Auditori Enric Granados	55
La Parròquia de Sant Ignasi de Loiola celebra els seus 34 anys d'existència	56
Troba interparroquial de catequistes	57
Jornada de l'Emigrant	57
Lliurament de premis LXXVI Concurs de Pessebres	59
Crònica de la pregària ecumènica	61
Un any més... Fira de la Infància Missionera	62
Recital de poesia Mariana	63
Trobada a l'IREL pel Pla de Pastoral diocesà	64
L'espiritualitat del voluntari a Càritas	64
Donar a llum la llum	65
Visita del Sr. Bisbe al Centre Ginesta de Torrefarrera ..	66
Presentació a la Mare de Déu del Blau dels infants batejats a la Catedral	67
38è Festival de la Cançó Resposta: Junts construïm ...	68
Celebració de la M. de Déu de Lourdes a la Catedral ..	69
Jornada de Mans Unides a l'arxiprestat "Perifèria"	69
Reunió de la Delegació dels MCS amb el Sr. Bisbe	71

Trobada de Grups de Càritas	72
Regal de dos nous preveres per a la diòcesi de Lleida .	72
Celebració del Dimecres de Cendra a la Catedral.....	73
Missa de record i d'acció de gràcies	
pel P. Joan Canet, jesuïta.....	74
Mn. Daniel Gómez nou Rector de les Borges	75
Celebració de S. Josep a la P. de les Borges	75
Xè aniversari de la beatificació de Francesc Castelló ...	76
Trobada de catequistes.....	77
Crònica de la 5a Estació d'Enllaç	78
L'Aplec "petit" de la Partida de Grenyana	79
Quatre Entitats d'Església reben el Premi C. Villafañe .	79
L'església de S. Pere de Lleida, oberta de 9 a 20 h.....	80
Centenari de la Mare Esperanza Vitales Otin.....	139
Seminari Antoni Gaudí	139
Taula rodona: 50 anys de l'Església a Lleida.....	140
50 Anys de cooperació de l'Església	
de Lleida amb la de Cali.....	141
Presentació a l'IREL del llibre: "Jesús de Natzaret",	
del Papa Benet XVI.....	143
"El paper del laïcat a l'Església del segle XXI"	144
Delegació de catequesi.....	145
Concert de Setmana Santa a la Catedral de Lleida.....	145
Nou consorci per a l'acolliment de persones sense llar	145
Conveni entre el Bisbat de Lleida i la UdL	146
Conferència "Déu i l'univers: el debat	
de Stephen Hawking"	146
Milers de lleidatans veneren la Moreneta a la Catedral	147
Gimcana missionera per a la Pau 2011: Oberts al món	148
Missa rociera.....	150
Noces d'or i d'argent	150
Reconeixement a quatre entitats eclesials de Lleida.....	150
El Sr. Bisbe visita el CIJCA.....	151
Trobada del Bisbe Joan Piris, amb els MCS	151
Mercat barroc a Aitona dedicat al P. Palau	152
Més de 250 persones participen a l'Assemblea dioc. ..	152
Trobada dels Vicaris Generals de les diòcesis catalanes	153
Preveres i diaques visiten la Sagrada Família	153
Pelegrinatge a Montserrat en el bicentenari	
del naixement de Francesc Palau	154
Celebració del Dia del Malalt	154
Els canonges de la Tarraconense visiten Lleida	155

Els mossens joves de Lleida creen un blog a internet...	156
Recuperació de l'antiga església dels Templers	156
Visita Aitona un bon grup de germanetes dels ancians	158
Trobada de fi de curs d'Agents de Pastoral.....	158
26è Pelegrinatge diocesà a Lourdes	159
Sessió informativa dels "Cursos Alpha"	199
Entrevista a Montserrat Esquerda, delegada de la Pastoral de la Salut.....	200
Trobada veïnal a les Borges Blanques	201
Participants en els cursos de Comunicació	201
Pelegrinatge a Polònia, del 5 al 12 de juliol de 2011 ..	203
Encontre Matrimonial de Lleida	205
Les festes del Carme	206
Missa a la Capella "Peu del Romeu"	207
Reflexión sobre la inmigración	209
Notícies dels Dies d'Acollida a les diòcesis amb motiu de la JMJ	211
Enviament dels joves a la catedral de Lleida	213
Pelegrinatge de la diòcesi de Lleida a les JMJ.....	215
Celebració de Sant Salvador a les Borges Blanques	215
La parròquia de Torrebesses va pregar per la JMJ	215
Trobada de fi de curs d'Agents de Pastoral.....	216
Celebración de la fiesta del Beato Francesc Castelló y el 75 aniversario de su martirio	217
Pelegrinación a Tierra Santa	218
Nuevo estudio de grabación y plató de TV	220
"De par en par en el obispado de Lleida"	220
Pelegrinación a Lourdes.....	221
Enviament dels educadors cristians. Curs 2011-2012 ..	281
Inici de curs de l'Arxiprestat "Perifèria"	283
El Bisbe d'Almaty presideix l'Eucaristia a la catedral....	283
Pregària inter-religiosa per la Pau.....	284
Certamen Marià de l'Acadèmia.....	285
Trobada de voluntaris del Programa de Temporers	286
Teresa de Lisieux.....	287
Bicentenari del naixement del P. Palau	287
Trobada de catequistes.....	288
Agraïment de la Delegació de Missions de Lleida.....	289
Congrés d'Hospitalitats Catalanes de la Mare de Déu de Lourdes	290
Clausura de las Jornadas de puertas abiertas de la Cofradía de la Sagrada Familia y San Cristóbal	291

Presentació pública Associació: “Sinergia Africana”	291
Visita Pastoral del Sr. Bisbe a Cappellet 292	292
El nou web del bisbat avança 293	293
Orígens històrics del Pare Palau 293	293
La inauguració de “La Botigueta” 294	294
Trobada de voluntaris i voluntàries de Càritas 295	295
Les campanes de Castell de Lleida compleixen 50 anys 296	296
Convivència Equips de Lleida d'Encontre Matrimonial 297	297
Francesc Palau, un referent sacerdotal..... 298	298
Dia internacional de les persones amb discapacitat 298	298
Pessebre monumental P. M. de Déu de la Mercè 300	300
Conferència de Mn. Ramon Prats i Pons 300	300
Bicentenari del P. Palau a l'ermita de Butsànit 301	301
Mons. Joan Piris beneeix els “Jesusets” 302	302
“Maria, plenitud del rebre i del donar-se” 303	303
Segona conferència d'Advent a Juneda 304	304